

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskernes Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

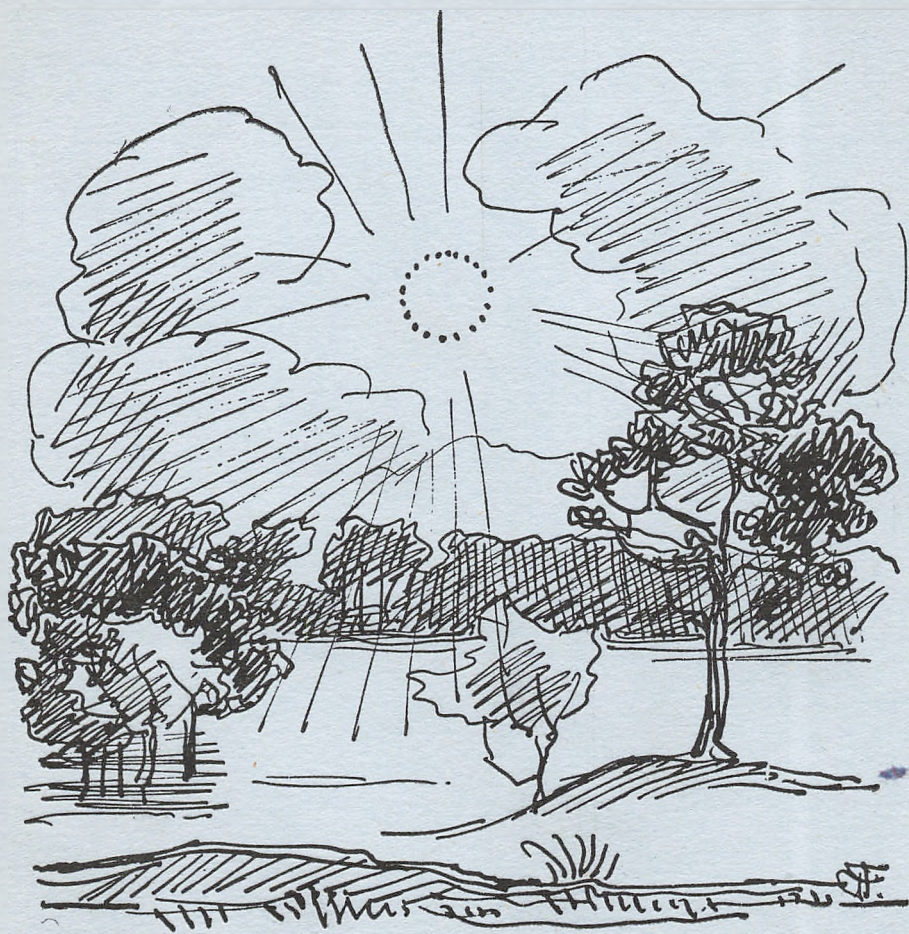
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Årsskrift

HØNG-SAMFUNDET

- HØNG STUDENTERKURSUS -

1951

ÅRSSKRIFT
FOR
HØNG-SAMFUNDET

1951

Indhold

	Side
Vor angst for Danmark	3
Af forstander <i>J. H. Monrad</i>	
Julen 1898	9
Af fru <i>Ingeborg Munk</i>	
Lidt om futtog og sommerfugle og sæbebobler	11
Af adjunkt <i>P. Nørreslet</i>	
Til studenterne af årgang 1927	17
Af cand. mag. <i>Gunnar Hansen</i>	
Mindeord	18
Af forstander <i>J. H. Monrad</i>	
Ud i den vide verden	19
Hvor gråt er den kraftigste farve — Af cand. mag. <i>Grethe Drud</i>	
I Frankrig — Af student <i>Bodil Bagger</i>	
En hilsen fra 25-års jubilarerne	25
Af <i>H. A. Simonsen, D.C.</i>	
Et år er gået	28
Af forstander <i>J. H. Monrad</i>	
Fra — om — til gamle kammerater ...	35
Ved cand. mag. <i>Esman Eriksen</i>	
Årsberetning fra <i>Erania</i>	42
Ved stud. art. <i>Lars Bryld</i>	
Høng-Samfundet	43
Ved cand. mag. <i>Esman Eriksen</i>	
Til medlemmerne	46
Af redaktionssekretær <i>Hans Bagge</i>	
Medlemsliste	47
Meddelelser	

Vor angst for Danmark

DET ER TIT og med rette sagt, at vi er bange og rådvilde i dag. *Halfdan Rasmussen* har i sin sidste digtsamling søgt at give denne stemning udtryk i nogle vers:

Det trykke tålmod,
som ikke såres,
blev aldrig vores.

Vi er det onde,
som I har sæt
og overstået.

Den gode stilhed
slog aldrig rødder
ved vore fødder.

Det store drama
ved Hiroshima
blev vores klima...

Det, vi er bange for, er krigen, fordi vi ved, at den vil betyde en besættelse af Danmark, en besættelse, der ikke som den forrige nøjes med en samfundsudsugning, men sigter mod en samfundsomvæltning. Vi mener ganske vist at kunne regne med en befrielse, men hvilket ruin-Danmark vil det ikke være, der kommer gennem besættelse og befrielse, og hvilken bitterhed vil der ikke være i samfundet bagefter. Det er alt dette, vi går og frygter. Alle kender vi lidt til det altsammen, netop så meget, at vi des mere levende kan forestille os, hvor frygteligt det bliver næste gang... Et par omstændigheder ved denne angst vil de følgende sider tage op til undersøgelse.

Vor frygt har uden tvivl en ganske særlig baggrund i den kendsgerning, at vi er ganske uvante med at tænke og bedømme udenrigspolitisk. Og det er ikke så underligt. Udenrigspolitik har altid været noget, man ikke fortalte meget om, klogt nok. Man gjorde det slet ikke i enevældetiden, men meget bedre er det ikke blevet under folkestyret. Udenrigsministeriet er det fagministerium, hvor de gamle traditioner om afsondrethed bedst er bevarede. Ministeren har sjældent været en politiker, men oftest en fagmand fra diplomatiet. *Gustav Rasmussen* var regelen, *Ole Bjørn Kraft* er undtagelsen. Sjældent tog ministeren ordet i tinget. Der har været hele samlinger, hvor han ikke gjorde det, og hvor man vel at mærke heller ikke savnede ham.

Et udenrigspolitisk nævn er vel blevet oprettet, så folkestyrets repræsentanter dog havde føling med det ellers hemmelige område, — hvis de blev underrettet. Men de har tavshedspligt overfor drøftelserne. Derfor de intetsigende referater af udvalgets møder.

I aviserne stod der i mange år heller ikke meget. Vidste journalisterne lidt, måtte de være tilbageholdende med deres viden. I regelen var der dog ikke noget at skrive om. „Den bedste udenrigspolitik er den ingen at have“ — det var retningslinien.

Vi vidste intet, og vi måtte intet vide, hvis der var noget. Det er meget betegnende, at i 1906 sendte den daværende statsminister, *I. C. Christensen*, en privat udsending, kaptajn *Lütken*, til Berlin for at få rede på Tysklands stilling til Danmark under en eventuel storkrigs udbrud. Aldeles afgørende ting blev her forhandlede før de nye for-

svarslove. Men kun I. C., Lütken, kongen og udenrigsministeren vidste besked dermed. Ikke en eneste anden dansk, før efter verdenskrigen, da der igen skulle forhandles om forsvar.

Kun en ganske snæver kreds af fagfolk beskæftigede sig mere indgående med udenrigspolitik. Det store flertal havde derfor kun erfaringerne fra ganske enkelte begivenheder at støtte sig til. Til gengæld har disse begivenheder sat sig så meget dybere spor.

Det drejer sig om englænderkrigene i forrige århundredes begyndelse. Mod vor vilje blev vi da draget ind i stormagtsopgøret omkring Napoleon. Resultatet blev tabet af Norge.

Det drejer sig om de slesvigske krige i midten af forrige århundrede. Igen blev vi drevet ind i stormagtspolitik. Denne gang omkring opkomsten af det forenede Tyskland. Betalingen var tabet af hertugdømmerne, en trediedel af monarkiet.

Det drejer sig endelig om 1940—45, da vi blev suget med ind i kredsen omkring Det tredje rige. Resultatet kunne nemt være blevet tabet af resten af riget. Det vil altså sige, at når vi havde noget med stormagterne at gøre, kostede det dyrt, mens omvendt, da vi i første verdenskrig holdt os udenfor, gik det os godt: vi fik Nordslesvig tilbage. Disse begivenheders lære var derfor ganske enkel og ligetil: Danmark bør holde sig væk fra den store politik. Det sømmer sig bedst for et lille land.

I dag er vi så uden anden udenrigspolitisk erfaring end den forenkledte, de førnævnte få, store begivenheder har givet os, inde i en helt ny situation: gennem Marshallhjælp og Atlantpagt er vi lige midt inde i alt det, vi netop ville undgå, lige midt inde i stormagtspolitikken. Når vi ser på, hvad det har ført med sig, er det, vi for alvor bliver bange. Vi kan tage hvert eneste af de aktuelle spørgsmål. Vi er mere eller mindre med i dem, men vi er med:

Grønland — amerikanerne sætter sig mere og mere fast — i vores koloni. De har højst håndgribelige interesser i form af vejrmeldingsstationer og flyvebaser. Vil det trods alle traktater med Amerika om rømning ikke blive et dyrt internationalt bekendtskab for os?

Tysklands oprustning og ligeberettigelse er det andet spørgsmål, der direkte vedkommer os, og igen er det U.S.A., der presser på med anbefaling. Det er nemt nok, kunne vi sige. Det er ikke Amerika, men os, der er naboer til det Tyskland, hvis demokratiske sindelag er yderst tvivlsomt, i alt fald at dømme efter de generalstaler, man ser refereret dernedefra.

San Franciskokonferencen her i efteråret bragte ikke fred med Korea-Kina, men med Japan. Var vi da ikke sammen med de andre med til at gøre den forkerte magt stærk? Er der i den henseende forskel på at støtte Japan og på at støtte Tyskland?

Ottawa-aftalerne banede vejen for Grækenlands og Tyrkiets optagelse i det, der af navn hedder den nordatlantiske fredspagt, men som vel vanskeligt kan beholde denne betegnelse efter optagelse af lande ved det østlige Middelhav, lande ved Dardanellerne, et af verdenspolitikens ømmeste steder, nogle af krudttønderne. Med blik for den øgede risiko ville småmagterne protestere i Ottawa. Men protesterne døde hen, sidst Danmarks. Hvorfor? Blev vi tvunget? Er vi trukket med ind i noget, som vi ingen indflydelse har på? Har vi forskrevet os til amerikansk magtpolitik?

Alt dette er vi uden store erfaringer lige midt i, og det er ikke sært, at vi føler, at Hiroshimas atombombe er en væsentlig bestanddel af vores klima, og at vi derfor er

bange. Vore erfaringer er netop så store, at vi fatter, hvor galt det er fat, men ikke store nok til at vurdere faren.

Dertil kommer så, at vi i al almindelighed mangler et sted at se det hele fra, en målestok at bedømme det med. Vi har tværtimod en fornemmelse af, at der er skred i de fleste værdier. Ikke blot i pengenes, men i vurderingen af mennesket, i vurderingen af sandt og løgn, af ondt og godt. Det enkelte menneskes ansvarsfølelse forflygtiges, og alt forklares ud fra forholdenes uafvendelighed. Vi er for tiden inde i et af de helt store tidehvert på alle områder, hvor frugten af kundskabets træ viser sig at være både ond og god.

Følgen er, at vi i vor angst og hjælpeløshed er tilbøjelige til at dukke os, til at skubbe problemerne fra os. Jævnfør, at i en tid som vor, hvor bølgerne sandelig går højt nok, hvor der sker noget, klager næsten alle foreninger over dårlig tilslutning og svigtende interesse. Dette er forklarligt og undskyldeligt, for så vidt det simpelthen er naturens mere eller mindre bevidste reaktion for at beskytte oprevne nerver, altså en følge af *Bjørnsøns* råd om, at, hvad man evner, skal kastes av i de nærmeste krav. Men det er forkert, hvis man bliver hængende i dette. Sker der så noget af det, vi frygter mest, vil vi være endnu mere uforberedte og hjælpeløse end nu. Derfor er det nødvendigt at fremsætte endnu et par bemærkninger om vor angst for Danmark.

Det kan understreges, at angsten bliver større, end den behøver, netop fordi vi er uvant med at bedømme udenrigspolitisk. Det indenrigspolitiske går det nogenlunde med. Men det kniber, som man har sagt, at tænke ud over sognegrænserne, ud over de snævre, velkendte forhold, og prøver vi på det, vurderer vi de store, fremmede forhold efter de små, hjemlige og får derfor gale mål på tingene.

Hvad det er værd, at være vant til at vurdere, ser vi i englændernes og amerikanernes forskellige måde at tage tingene på. England har i nogle århundreder haft verdensansvar og verdensudsyn og tager derfor omskiftelserne med erfaringernes ro. Amerika er struttende fyldt af kraft til at bære det uhyre ansvar, der er blevet dets arv efter England, og det viser gerne denne kraft ligeså vel som sin skuffelse, når noget går det imod. Og selvom vi er et lille land, vil det også gælde for os, at stigende erfaring vil give en vurdering, der mere er præget af ro end af skræmte nerver. Begivenhederne måles derefter ikke gennem den overskrift, de får i aviserne, men gennem deres virkelige værd.

Den reelle fare og dermed grund til angst bliver naturligvis ikke mindre hermed, men den indbildte fare forsvinder, den, der kan få et folk til at foretage uoverlagte handlinger i panik.

På denne baggrund må det fremhæves, at hvis vi i vor uvanthed forskrækkes over, at Danmark er blevet bundet nu — og først nu — så vurderer vi galt. Hvis vi tror, at vi var frie før, men er blevet bundet nu, og svimler derved, så er det uden grund.

Vi har været *bundet* i lang tid. Kalmarkrigen, Christian den fjerdes første felttog, er den sidste af vore krige, i hvilken vi selv har bestemt frit. Allerede fra hans næste krig, hans indgriben i 1625 i 30-årskrigen, har vi i vore udenrigspolitiske bevægelser været bundet af stormagterne. Alle vore senere krige har været udløbere af stormagtskonflikter, også de tilsyneladende rent nordiske med svenskerne. Stormagterne har bestemt over krigens og fredens vilkår, i gamle dage som i vore dage. Vi er bundne.

Virkeligheden i de Lütkenes samtaler i 1906 er jo den: vi levede i så stor afhængighed

af Tyskland, af den stærkeste magt ved Østersøen, at vi nærmede os til at være en lydstat. Naboskabet og hensynet til Sønderjylland afgjorde sagen. Denne virkelighed kan vi vanskeligt løbe fra. Efter første verdenskrig så det ganske vist en kort tid sådan ud. Tyskland var svagt, og Rusland var svagt, det vil sige, at der ikke var nogen enkelt magt ved Østersøen at være bange for, at føle sig bundet af. For så vidt var vi frie, og løste af det tvungne formynderskab af den enkelte stormagt, gik vi ind i det frivillige fællesskab med de mange andre nationer i folkeforbundet.

Men, så snart Tyskland med Hitler i 1933 kom til magten igen, ændredes vor politik påny, i retning af det traditionelle: vi sugedes ubarmhjertigt ind i Det tredje riges favn. At det skete til trods for en venskabs- og ikke-angrebspagt tjener kun til at understrege spørgsmålet om værdien af traktater mellem en stormagt og en lille magt.

Efter anden verdenskrig gentager historien sig, for så vidt som Tyskland igen led nederlag, og Danmark igen gik ind i en verdenssammenslutning. Og igen rejser sig forbavsende hurtigt en overmægtig stat ved Østersøen. Rusland står i dag sydvest for Langeland — ved Lübeck, få timers kørsel fra Kruså-grænsen, få minutters flyvning fra Lolland.

Vor normale måde at reagere på ville have været at falde til føje overfor Rusland, men denne gang har vi handlet modsat af, hvad vi plejer. Vi er ikke trådt ud af F. N., således som vi i virkeligheden svigtede det gamle folkeforbund. Det danske folks flertal har derimod valgt en nærmere forbindelse med vesten på alle områder. Det er altså ikke nyt, at vi er bundet. Det er ikke noget at blive forskrækket over. Nyt er det derimod, at vi har bundet os til noget *udenfor* Østersøen, selvom der er en meget stærk magt *ved* Østersøen.

Når vi har løbet den uhyre risiko, der blev trukket op i et af de foregående afsnit, er den egentlige grund, at der i virkeligheden ikke har været andet valg.

Det, vi helst ville, kunne vi ikke, nemlig holde os helt udenfor. Et militært tomrum tiltrækker som efter en fysisk lov andre landes tropper. Vi ville ikke få lov at ligge hen, med vores landmilitære beliggenhed på nordfløjen af det Centraleuropa, der i givet fald vil blive hovedkamppladsen, ved gennemsejlingsfarvandede ud af og ind i Østersøen og med et område, som begge parter flyvevåben vil være interesseret i at beherske.

Den mulighed, vi næst efter neutraliteten helst så gennemført, et nordisk forsvarssamvirke, strandede i efteråret 1948 på Norges og Sveriges forskellige syn på spørgsmålet. Norge ville ikke bryde forbindelsen med vestmagterne af hensyn til forsyningen med råmaterialer under en konflikt. Sverige fik således ikke den betingelse opfyldt for at gå med, som det mente at måtte stille af hensyn til Finlands udsatte stilling overfor Rusland. Sovjet måtte ikke ved en nærmere svensk forbindelse med vestmagterne provokeres til et angreb på Sveriges umiddelbare nabo mod øst, Finland. Dermed faldt muligheden for et neutralt opmandsområde i nord. Og Danmark måtte dele Norges betragtning, at et isoleret dansk-svensk forbund var af mindre værdi end et forbund sammen med Norge med Atlantmagterne.

Når man ikke vil godtage kommunismens samfundssystem, bliver som eneste udvej tilbage en tilslutning til vest, den gruppe i hvis egen interesse det er, at ikke Rusland behersker det danske land-, sø- og luftområde.

Den gamle politik, eftergiveness overfor den stærkeste magt ved Østersøen, er ganske vist endnu stærk. Det ses af flere ting. At kommunisterne ser mod øst er ikke så un-

derligt. Det ligger i deres væsen at bøje sig for Østersøens behersker. Men også den bredt pacifistiske politik, med det radikale parti som kerne, får samme virkning, hvor milevidt end de radikales almindelige indstilling er fra kommunisternes. Svagheden ved standpunktet er, at den neutralitet, man håber på, kan man ikke anvise midler til at opretholde. Men heller ikke Atlantpartierne ønsker på nogen måde at støde Rusland. Se, hvor overordentlig forsigtigt man har taget på hele sagen om russernes udstrækning af sømilegrænsen fra 3 til 12 sømil, ja, i praksis til endnu mere. Man ville heller ikke, som U.S.A. ønskede det, afbryde handelen med østlandene.

Til dette kommer, at ingen Atlantpakt kan ændre vor udsatte stilling rent geografisk. Eisenhower har selv ytret noget om, at Danmark og Norge måtte forberede sig på at blive pindsvinestillinger, altså omringede områder, der må se at klare sig bedst muligt, til hjælp når frem.

Alligevel vælger vi vest, i dyb mistillid til Ruslands samfundssystem og i håb om, at de andre i egen interesse vil hjælpe os, og vi tror på, at vi efter Atlantpagten i hvert fald ikke længere er et tomrum, der tiltrækker en angriber alene af den grund, og vi regner med, at hjælp vil kunne komme hurtigere, end hvis den var uforberedt. Vi husker i den forbindelse, hvor dårligt det gik det allierede hjælpekorps i Norge i 1940, og hvor hurtigt de amerikanske flyvere forrige påske var på pletten i Kastrop, da en amerikansk maskine forsvandt over Østersøen.

Det afgørende er altså, at der ingen muligheder er for at forblive neutrale. Vi må vælge. Og med fuld viden om, at amerikanerne ikke er fejlfrie, vælger vi alligevel den side, når galt skal være. Det giver os ikke sikkerhed, men alt overvejet alligevel bedre chancer for at føre land og kultur igennem en eventuel krig. Svaret på spørgsmålet, om der ikke er en uhyggelig stor risiko ved at binde sig til Amerika, må da være dette, at det er der nok, men mon ikke risikoen ved ikke at binde sig er endnu større?

Endnu et må tages med, når stillingen skal gøres op under synsvinklen vor angst for Danmark. En stillingtagen, der som Danmarks betyder et brud med noget tilvant, går naturligvis ikke af uden skarpe kommentarer. Men også her gælder det at vurdere dem og ikke lade sig forskrække.

Man må ved bedømmelsen af dem se at klare sig, hvem der fremkommer med udtalelserne, om det er en ansvarlig person, altså hvad man kalder officielle eller officiose kommentarer. Sådanne udtalelser vejer mere til end bedømmelser fra emigranter eller turister. Der er også stor forskel på, om noget står i et sensationsblad, et partiskrift eller et anerkendt besindigt blad. Og hvorfor bliver det sagt? Meget ofte kan skarpe udtalelser om udenrigspolitik have et skjult indenrigspolitisk sigte. Det kan for eksempel gælde om at placere sig på en bestemt måde i opløbet til næste præsidentvalg, eller hvis krigen males på væggen, kan årsagen være den, at regeringen gerne vil have en omstridt militærbevilling vedtaget af en genstridig kongres. Skræmmende og alarmerende udtalelser har ofte et bestemt formål med deres særlige tone.

Et af propagandaens stærkeste midler er forenkling. Der kan laves meget forskelligt ud af den samme udtalelse ved overskrifter, fremhævelser og ikke mindst sammendragninger, for ikke at tale om bevidst fordrejelse af kendsgerningerne. Det er kendt, hvordan Bismarcks smarte behandling af den diplomatisk lidenskabsløse Emserdepeche var det, der i 1870 udløste den fransk-tyske krig.

Hvor ofte er ikke letfattede, men halve sandheder hamret ind i os som hele sandheder for et bestemt formåls skyld. Er det af en vis interesse at skræmme os, hedder det i utallige variationer, at „rustninger fører altid til krig“, eller at „våbnene vil bruges“. Meningen er, at vi ikke må styrkes gennem oprustning, men stadig skal være svage — ved at være bange. Fra den side, der ikke ønsker dette, stiver man os da af med, at „magt respekterer kun magt“, og at vi derfor må ruste. Historien bekræfter rigtigheden af begge synspunkter, eller om man vil af begges uholdbarhed som historiske „love“. Når man derfor i dag siger til os, at vi uhjælpelig driver mod krig, fordi vi ruster, så er det sagt for at skræmme os fra det. Krig kan blive tilfældet, men behøver det ikke.

Endnu en propagandaens forenkling søger man at skræmme os med. Øst er en verden i opbygning, i fremgang, siger man og spørger, hvorfor vi vil binde os til en verden i opløsning. Se, hvor det smuldrer i Kina og Indien, i Persien og Ægypten! Hvorfor skal vi suges med ned?

Der er det rigtige ved dette, at der ingen tvivl er om, at kolonivældet i sin gamle form vil falde. Men for det første kommer i adskillige tilfælde amerikansk indflydelse ind, hvor engelsk går ud, således at indflydelsen blot flyttes over til den ubetinget største i det vestlige fællesskab, medens balancen mellem øst og vest ikke påvirkes meget deraf. Dernæst kan man pege på, at den nationale og sociale — i meget berettigede — rejsning, der sker i de tidligere kolonilande, vil munde ud i et øget varebehov, som formentlig i det store og hele må blive dækket af vestens enorme produktionsapparat. Det politiske tab kan da tænkes forandret til en økonomisk gevinst. Tilfældet Indien kunne tyde herpå. Det vil sige, at vestens verden ramler ikke med kolonirigerne. Europa går ikke under for det, selvom den overgangsperiode, vi står midt i, er vanskelig nok.

Og disse vanskeligheder kan ikke undgå at berøre os. De betyder nemlig lavere levestandard for os, det vil sige større uro blandt de dårligst stillede og dermed igen større chance for kommunisterne. Og der er vores dilemma: ruster vi, så meget som vi skal, for at holde Rusland stangen, blotter vi os på det sociale område og giver kommunismen en mulighed for at komme ind ad bagdøren. Holder vi derimod på uforandret levestandard, får vi ikke midler til at ruste for, og kommunisterne kommer ind ad hoveddøren. Kanoner eller smør. Vi vil gerne prøve at skaffe begge dele.

Alt det onde, vi er bange for — det som Halfdan Rasmussen og mange andre af de unge digtere har givet gribende udtryk for — er i og for sig reelt nok. Det er blot ikke det eneste, der er at sige om Danmarks stilling i dag. Vi må vænne os til at se den under en større synsvinkel. Vi vil da opdage, at den ikke er så meget forskellig fra før. Det er blot os, der først nu er ved at få øjnene op for, at vi er bundet. Det er ikke givet, at det går så galt, som propagandaen siger. Det er ikke sikkert, der kommer krig, og den store koloniale omvæltning er der trods alt meget rigtigt i. Men først og fremmest: ihvad der sker, er vi ikke alene, men sammen med dem, hvis livsindstilling vi trods kritik af enkeltheder alligevel føler os mest tiltalt af — og de er interesserede i os.

I en urodstid må vi da være forberedte på alle muligheder. Vi må som jøderne efter deres babyloniske fangenskab have både murskeen og sværdet indenfor rækkevidde. I hvert fald må vi ikke give op af skræk. I så tilfælde har de, der ikke vil os det vel, nået et af deres første mål med os.

J. H. MONRAD.

Julen 1898

KÆRE GAMLE OG NY ELEVER og alle, der er knyttede til gymnasiet!
Da jeg igen i år er blevet opfordret til at skrive lidt til årsskriftet, er jeg kommen til at tænke på en oplevelse, jeg havde, da jeg var ung i 1898. Mine læses tanker er sikkert mest i nutiden og går til fremtiden, medens det tit er sådan med os gamle, at tankerne søger tilbage og henter minderne frem.

Vi er nu efter en farvestrålende tid med klart vejr på vej mod de mørke, regnfulde tider. Kunne vi bare holde igen på sommeren, gjorde vi det gerne, men vi må trøste os med, at årstidernes skiften sikkert har sin betydning for vort følelses- og energiliv, og våren er os dobbelt kær, fordi den har vinteren til baggrund. Trods alt er vinterhalvåret en lang tid, der trænger til oplivelse, og da kommer julen og lyser op.

Jeg tænker, at alle de unge, der er på skoler, især ser hen til julen med forventning. Ganske vist er det en fornøjelig tid, der går forud, men nu har de været borte fra hjemmet og oplevet en hel del, og så kommer juleferien og rejsen hjem. Det er helt tip-top.

Vi holdt meget af som børn og unge at synge: „Ind under jul, hvor er det trist.“ Alligevel syntes vi ikke, at det var trist, men rykker man op i årene og har mere forståelse af menneskelivet, er det toner, der giver genklang i sindet. Der er ikke fortalt ret meget i evangelierne om, hvordan livet i de evige boliger vil forme sig, men der er et sted nævnt, at det gælder om at skabe sig venner, der kan tage mod os, når vi har gjort rejsen fra jorderigs dale til himmelens sale. Deri ligger der så meget gemt, for er der noget, der glæder og kvæger, så er det at blive modtaget af venner, især af venner, man har hjertelig sympati for, og det vil sikkert stå lysende for mange mennesker, hvor dejligt det var efter en længere adskillelse fra hjemmet at komme hjem og blive modtaget af far og mor og alt det, der hører hjemmet til. Mors mad smager så godt, og den gode seng står redt til modtagelsen. Der er så meget at høre om og fortælle om. Det er jo noget, der venter jer unge gymnasiaster, når vi nu snart når frem til jul, og vi, der selv har oplevet det mange gange, forstår jer så godt. Jeg mindes særligt en hjemrejse.

Jeg var elev på Askov højskole, og det var sat ind med hård vinter, netop som vi skulle rejse hjem. Det var spændende, om togene gik igennem. Vi havde just ingen mørk baggrund for vor hjemrejse.

Det var lysteligt at være mellem så mange unge. Vi var 200 elever fra landets forskellige egne, og både fra Norge, Sverige og Færøerne var der kammerater. Efter den første benovelse ved ankomsten var det betagende at mødes i foredragssalen, hvor en sang så frisk og brusende slog os i møde. Nu var vi allerede i nogen grad rystede sammen og havde lært ungdomslivet på en højskole at kende, og nu skulle vi hjem for atter at mødes efter jul.

I flok og følge drog vi af til stationen kl. 10 om aftenen. Det var koldt, men månen lyste, og latter og sang tilkendegav humøret. Vi nåede til Fredericia. Der skulle jeg mødes med en søster og en bror og en meget kær veninde, der skulle holde jul med os, og desuden flere andre fra hjemstavnbyen, der læste i København. Vi blev imidlertid noget nedslåede ved at høre, at togene fra Sjælland og Fyn var meget forsinkede, så det var flere timers ophold, der ventede os, men vi drog af sted til landsoldaten, dannede kreds omkring den og dansede rundt med stor begejstring. Efterhånden kom der dog tog af sted i forskellige retninger, og flokken svandt ind.

Endelig kom så togene fra øerne, og gensynsglæden var stor, ikke mindst fordi der var en ung mand med, der interesserede mig meget. Det blev senere min mand, Ejnar Munk. Nå, men vi kom så afsted nordpå, og da der var nogen, der havde musikinstrumenter med, var livligheden stadig stor, og „Glade jul, dejlige jul“ fik også lov til at lyde. Vi måtte desværre vente både ved den ene og den anden station, inden vi nåede Aarhus, og der fik vi den kedelige efterretning, at Grenaatoget var gået. Vi blev noget lange i ansigterne. Koldt var det, og restauranterne havde alle stolebenene i vejret. Det var jo også lidt kedeligt, at den unge mand skulle rejse videre til Randers, syntes jeg.

Vi fik lovning på, at vi måtte køre med et godstog til vor hjemlige station, men det gik først om to timer. Vi fandt så på at gå op til en onkel, der havde en hyggelig lejlighed midt i byen, og der blev vi anbragt i sofaer og lænestole, og snart sov vi alle. Vi nåede da alligevel at få en dejlig kop kaffe, da den unge pige kom op og fandt stuen fuld af gæster. Så kom vi lidt sovnlige til Grenaatoget og nåede ud til Hornslet, hvorfra der var 1½ mil til hjemmet, men ak og ve, der havde været to slæder efter os ved det ordinære tog, men de var kørt hjem igen. Så måtte vi igen vente, til vi ved hjælp af telefonen fik et køretøj ud efter os. Det blev en vogn, der kom, men da vi ikke kunne være der allesammen, måtte de unge mænd skiftes til at løbe ved siden af vognen, det skete også under mange løjer og megen kommers. Det blev middag, inden vi nåede hjem, og der stod far og mor på trappen og tog imod os, og så gik vi ind til julens fryd og herlighed.

Nu vil jeg ønske for os alle, at vi kan tage imod julen, mod det lille barn i Betlehemsstalden, og lade Vorherre tage mod os. Vi finder ham altid i menigheden og i dåb og nadver og i lonkammeret.

Glædelig jul! Eders

INGEBORG MUNK.

Lidt om futtog og sommerfugle og sæbebobler

Et mærkeligt causeri for mine gamle elever om noget af det, vi engang snakkede om, men som de har glemt, og om noget af det, vi ikke nåede at få snakket om. Men de behøver ikke læse det til ende, for de risikerer jo ikke at blive hørt i det.

EN DANSKLÆRER er en konduktør i konstant fart på en privatbane fra guldhornets Lægæst til Kaj Munk, fra hvilken sidste station han hver gang ubønhørligt af en usynlig hånd bliver flyttet tilbage til Lægæst for at begynde forfra. På de mangfoldige små eller større landstationer dvæler han længere eller kortere tid — af og til medtagende depecher fra fjerne steder med navne som Platon, Rousseau, Kant, Shakespeare, Molière, Goethe m. m. I ny og næ sker det også, at der når ham et lille budskab fra det fjerne Metropolis, hvor den lille privatbanemand i tidernes morgen modtog sin uddannelse, som han måske også gemmer enkelte små minder fra, gemt i en brystlomme.

Men samtidig har han også sit eget liv — der bag i toget i hans egen vogn: med kone og børn og hus og for meget arbejde og for få penge. Vognen følger med på hans evindelige rejse — paradoksalt nok som en fast verden i den bevægelige.

Eller er det *den*, der står fast, mens „stationerne“ kører forbi?

Eller er der intet, der står fast? Bevæger alt sig i forhold til hinanden? Eller står det hele stille, mens den lille konduktørs øjne ruller?

Også jeg er en sådan dansklærer-konduktør. I min brystlomme gemmer jeg et par småting, dels fra Metropolis, dels fra landstationsopholdene, dels fra depecherne udefra.

Allerbedst forvaret — men hyppigt taget frem — ligger en lille seddel med et minde fra professor Kuhrs filosofiforelæsninger. Det er måske egentlig det eneste, jeg virkelig har tilbage fra dem — og ganske uden sammenhæng med noget andet. Det lyder således: Jeg drømte i nat, at jeg var en sommerfugl. Men nu ved jeg ikke, om jeg *er* et menneske, der drømte, jeg var en sommerfugl, eller om jeg *er* en sommerfugl, der i øjeblikket drømmer, jeg er et menneske.

Den oplevelse af usikkerhedsforholdet mellem virkelighed og drøm findes ikke blot i min brystlomme, men i mit bryst. Den har lige fra metropolisdagene været med på min evindelige fart såvel som i mit liv i den bageste vogn og givet det hele en vis Kafka-stemning — den stemning, der gør mig til en stor idiot, hvad angår gravning af haven, bestilling af koks i rette tid og evne til at hjælpe min stakkels kone lidt i den praktiske hverdag.

Og de andre småting, der har sneget sig ned i brystlommen til sommerfuglen lidt efter lidt, — de ligner alle sommerfuglen en smule. Som f. eks. dette vers af *I. P. Jacobsen*:

I rummet det vældige vugges
vor jord som på havet et blad,
og jeg er et støvgran, der glimter
„Gud“ ved, i lyset af hvad?
Og dog er det hele solsystem,
der vugges i æterens bad,
en krusning i mine tankers hav,
kun lille, og kruset af hvad?

Og lad mig med det samme fremdrage de andre lidt gulnede lapper. Der er en med *Platons* berømte lignelse, frygteligt skamferet af en randtegning af mit eget fabrikat, et billede af en sæbeboble, der ledsager mig ustandseligt — guderne må vide, hvor det stammer fra. På seddelen står der: Inden for den sæbeboble, der er *mit* „jeg“, er *alt*, altså enkeltindividerne, træerne, husene, stolene o. s. v. ufuldkomne spejlbilleder af den egentlige verden udenfor. Ethvert menneske i denne sæbeboble er dødeligt, enhver stol er forgængelig o. s. v., men uden for boblens hinde findes den egentlige ideernes verden med de evige, uforgængelige ideer: begrebet menneske, begrebet stol o. s. v. Ideerne er altså tingenes sande, evige væren og væsen, tingene selv er blege afbildninger deraf. Menneskenes forvirring og ulykke kommer af deres manglende evne til at forstå dette.

Og på mængder af de øvrige små lapper i min brystlomme finder jeg denne evindelige randtegning af „boblen“ — således på nogle, der afbilder Kristus som en sælsom formidler mellem det egentlige hinsides boblens hinde og det uegentlige på denne side, og på den, der viser rationalismens opfattelse af, at alt i denne boble, når man får tænkt rigtig efter, vil vise sig at være fuldendt fornuftigt og godt — og at dette er bevis på, at boblen engang må være blæst af en fuldendt fornuftig skaber, som derefter har trukket sig tilbage til glad beskuen af sin boble.

Forvirrende og sikkert tåbeligt er det jo med disse boble-randtegninger, der på een gang angiver „verden“ og *mit* „jeg“, ligesom forenet i eet billede. Kuhr, Platon og kirkefædrene og rationalisterne ville utvivlsomt rotere i deres grave, hvis de så det.

Også *Kant* ville rotere, hvis han så følgende lap med arabesker over hans tanker: Boblens hinde er jo blot den menneskelige tænknings struktur. Alt, hvad der eksisterer og sker i den egentlige verden, *skal* jo — for at fattes af os — gennem vor hjerne; og den er nu engang sådan indrettet, at den kun kan fatte hændelser, som er sammenknyttet af årsagsloven, og ting, som eksisterer i rum og tid. Vi fatter altså kun det i den egentlige verden, som kan passes ind i vor tænknings og sansnings struktur (boblen). Måske er det det hele, måske ikke. Vi har ingen mulighed for at få det at vide.

Og her er en *Hegel*-lap, hvor *logikken* er livets princip, syllogismen nøglen til tilværelsens gåde. Hver lille menneskeboble er en miniature-boble af en større boble, der atter er en mindre udgave af en endnu større boble, og så fremdeles. Yderst — udenfor den synlige bobles hinde — residerer den altomfattende boble, selve tanken, om man vil: Gud. Alt er ånd, eller „tanke“, i system.

Og det morsomme ved denne lap er, at hvis man vender den på hovedet, ser man *Karl Marx's* system: De mindste bobler, de materielle ting, er det primære, af hvilke

alle større bobler og måske alleryderst tanken eller „Gud“ er sekundære (uvirkelige) udgaver.

Hvadenten man altså vender sidstnævnte lap den ene eller anden vej, tegner den et system, hvor mennesket og dets tanke er placeret et sted midtvejs mellem yderpunkterne — som en møtrik i det store, velsmurte maskineri uden anden betydning end den at være led i en helhed, hvis princip er „Guds tanke“ eller „produktionsprocessen“. — *En møtrik, ja!!*

Og jeg finder et utal af uanselige lapper, der ganske ligner de sidstnævnte, enten med det ene eller det andet fortegn, enten med det ene som virkelighed og det andet som uvirkelighed eller omvendt. Men på dem alle er min boblerandtegning med — ganske vist mere og mere sjusket og ligegyldigt tegnet, endt i maner. Har jeg på en fase af min rejse været ved at miste fornemmelsen af, at min sæbeboble var *mig*, at systemerne dog var afhængige af deres ophold i min boble? Skulle andre gøre mig opmærksom derpå? Åbenbart.

Kun een af lapperne adskiller sig fra de øvrige. Den er skrevet på en af de små stationers forretningspapir. Her står kun tre ord, midt inde i en dejlig sæbeboble, der har fået liv og farve af de tre uanselige ord, hvor paradoksalt det end lyder. Ordene lyder: *Subjektiviteten er sandheden*. På stationspapirets brevhoved står: *Kierkegaard*.

Og her kommer jeg til at tænke på en morsom oplevelse. Da jeg lige efter krigens ophør atter rullede ind på endestationen, så jeg, at man havde påbegyndt en forlængelse af linien — til en ny endestation ved navn *Martin A. Hansen* med en række små trinbrætter undervejs. Og på den gamle endestation lå en høj stabel depecher fra fjerne steder, en del af dem med navnet *Sartre* påtrykt. Og her var det, jeg atter så det gammelkendte navn *Kierkegaard*. Det nåede igen til mig — udefra, med „Subjektiviteten er sandheden“ som motto. Og jeg erfarede, at der hele tiden, ukendt for mig, havde eksisteret en ukendt, underjordisk stikbane fra stationen *Kierkegaard* til fjerne steder.

Og efter nu nogle gange at have gennemset de nye depecher og gennemfaret den nye strækning har jeg atter fået min gamle sommerfuglelap frem og forsynet — også den — med mine private randtegninger. Thi nu har min gode, gamle sæbeboble fået en vældig betydning.

Nu er sommerfugle-jeg'et skabningens herre, skaberen og opretholderen, mens mit nærværende lille jeg er hints udstråling i denne endelige verden (ligesom vi alle optræder som repræsentant for os selv i vore drømme). Og som det oprindelige jeks repræsentant her er jeg *ansvarlig* for *alt* inden for denne sæbeboble, som vi i daglig tale kalder verden. Herved indføres begrebet moral også i billedet, ikke som et sæt regler for opførelse, men som noget af absolut, indre karakter.

Og med en clips er der nu til sommerfuglelappen hæftet nogle andre, blandt andet følgende med et digt af *Helge Rode*:

Morgen.

Jeg åbner mit friske øje blidt,
min sjæl er ej længer blind.
Og i et nu er alverdens lys
ved jubelmagt vældet derind.

Jeg skuer ud i den klare dag,
og højt og muntert jeg ler,
just som det lille henrykte barn,
der vågner og guldsolen ser.

Der strømmer fryd gennem sjæl og krop,
en stærk, en brusende flod.
Ja, jeg vil ud. Til min verden ud!
Det synger det lystige blod.

Der svulmer magt øennem sjæl og krop.
O, lykke, der er mig hændt.
Alverden breder sig for mit blik,
den glødende sol har jeg tændt.

Atter en dag i min stolte kraft.
Atter en dag af mit liv.
Atter jeg øver min trolddomsmagt,
som skaberen byder jeg: Bliv!

Af luft og lys har jeg vinger skabt,
dem til mine skuldre spændt.
Flyv ud, min tanke! I rummet ud!
En vidunderlykke er hændt.

Ufattelig fryd. Mit liv! Mit liv!
Stolthed, der er mig forundt.
Seks dage Gudfader med verden stred. —
Jeg skaber den i et sekund.

Ja, som en skøn rus følte den unge Helge Rode opdagelsen af sit jeg som skabende midtpunkt i verden. Han anede ikke, hvad det var for en forfærdelig verden, han havde „skabt“. Et moderne menneske med lignende skaberfornemmelse kan ikke føle en lignende ublandet skaberfryd. Det ser man af en anden lap i clipsen, et vers af den moderne norske digter *Vesaas*:

I ansvars nød.

Du køler en hed pände
mod glastrudeisen
i denne sene time
i angst,
fordi grænserne er borte,
så *du* bliver rummet,
så du er med til at bære det hele,
så der kom fjeldskred og storm,
dersom du glemte dette.
Denne vished
jager sveden frem
på din pände
i ansvars nød.

Og jeg tager atter min sommerfuglelap, forsynet med endnu flere randtegninger. Nu ser det hele sådan ud: Når *jeg* føler mig identisk med det *jeg*, der „drømmer“ den hele sæbeboble, — når *jeg* betragter alt dette inden for boblen som *virkelighed*, så er det resultatet af et *valg*. Jeg *kan* lade dette mit jeg ligesom synke tilbage i sommerfugle-jeg'et udenfor boblens væg og lade det hele rotere som en drøm. Jeg er selv herre over virkelighed og uvirkelighed.

Men det forfærdelige er, at jo mere jeg engagerer mig i alt, så det bliver *min* virkelighed, des tungere og smerteligere bliver mig ansvarets nød. Og... des *ensommere* bliver jeg.

Ja, ved genskabelsen af denne intense ensomhedsfornemmelse mindes jeg, hvorledes netop den følelse trængte sig på, da jeg for første gang ved den gamle endestation gen-nemplojede Sartre-depecherne. Den *personlige oplevelse* som min eneste farbare vej til virkeligheden blev ligesom gengivet mig af Sartre. Men jeg mindes den genlydende ensomheds-tomhed, der fyldte venteværelset, da jeg opdagede, at jeg ved at opleve mig

selv som skabende midtpunkt gjorde menneskene på bænkene rundt om i rummet til *genstande* på linie med alt andet. Er det da selve livets princip, at der skal være en uovervindelig skranke mellem mennesker, råbte jeg, så det ringede. Hvad nytter det da, at jeg har gennemskuet systemernes løgn.

Eller er det en erindringsforskydning? Blev jeg først klar over det nye problem under ophold på de nye små trinbrætter? Måske. Hør i hvert fald her ensomhedsoplevelsen fra en af disse småstationer, et par vers af *Erik Knudsen*, der føler sig som en fortvivlet druknende, der råber om hjælp til de forbisejende mennesker; hans verden er af mangel på medmenneskelighed ved at falde tilbage i uvirkeligheden, menneskene ved at blive spøgelsesskibe:

Hvem gynger i nat på det vildsomme hav
skibbruden, ene med bølger og storm?
Hvem blæser i nat på sit Rolands-horn?

O døve skippere! blinde styrmænd!
levende brødre ved mast og ror
jeg kalder på jer med vand i min mund!

Jo længere jeg kom ud ad den ny linie, des tydeligere så jeg, at „virkeligheden“ ikke var en jeg-oplevelse alene, men et *jeg-du-forhold*. På en senere station stod den unge *Halfdan Rasmussen*. Han troede på et fællesskab mellem mennesker trods indrømmelsen af jeg-oplevelsen som eneste kanal til virkeligheden. Han troede på, at der inderst inde i jeg-oplevelsen hos alle mennesker findes så mange *fælles træk*, at bevidstheden herom hos den enkelte *må* kunne indgive ham en broderskabsfølelse overfor medmennesket:

Du er ikke alene,
lille forladte bror.
Vandrer du gennem mørket,
krydser du andres spor.
Standser du ved en korsvej,
aner dit mørke blik
drømmenes mærkede veje,
hvor dine brødre gik.

Ingen er helt alene.
Ingen er helt forladt.
Syngende menneskehjerter
synger mod dit i nat.
Standser du ved en korsvej,
kalder du på din bror,
hører du livets ekko
i din forladtheds ord.

Og henne ved den foreløbige endestation for en dansklærer-konduktørs rute står *Martin A. Hansen* med sit vise granitansigt og siger:

Mennesker — hvad er det for skabninger? Hvad er et menneske for et væsen? Vi har inddrukket reoler, tønder fulde af teorier om, hvad det er for en mærkværdighed, positivismens, naturalismens, liberalismens, socialismens, biologismens, alle systemers og ismers teorier om, hvad det er for et væsen, og alt var så simpelt; men de vakler på deres sokler, disse afguder, fundamentet under dem skælver, og der farer rotter og bænkebidere ud af deres trøskede indre som altid af gamle afgudsbilleder, der styrter. Og tilbage står vi med en mærkværdighed, et omhvirvlet begreb, et ubegribeligt ord: *menneske*.

(Og han taler om, hvor umuligt det er *objektivt* at forklare, hvad et menneske er.)

Dog — man *kan* alligevel vide, hvad menneske er. Man kan vide det, så denne viden ikke kan rokkes af noget skred. Menneske er *den, der vedkommer en*, så man berøvet dette forhold bare ville være et udtømt hylster, en indtørret individualitet: Hustru, barn,

forældre, ven, kammerat. *I oplevelsen* ved man det, en stille overbevisning, der har en vældig myndighed...

I personligheden er det fuldere liv, den fatter om livet, her er ting, mennesker, ånd genskabt, genindsat som realiteter, her er *ikke blot jeg'et, men også du'et* en simpel og mægtig kendsgerning.

Ak ja, nu står Monrad med en stor kasket og et rødt flag og forbyder mig at køre længere — skønt der nu er lagt spor lidt længere. En dag var jeg spadseret lidt ud ad linien uden for ruten og traf en mand, der sad og spaltede atomer. Jeg fortalte ham, at jeg nu havde fundet den sidste sandhed, men at den var lidt indviklet, fordi jeg nu var nødt til at arbejde med flere billeder oven i hinanden: Alle andre mennesker, sagde jeg, er inden for min sæbeboble skabt af mig, men samtidig er hver af dem og jeg også skabte inden for ethvert andet menneskes sæbeboble. Det kommer af *komplementariteten*, sagde *atom-manden*, du må slå din sæbeboble i stykker og arbejde med komplementære *planer*.

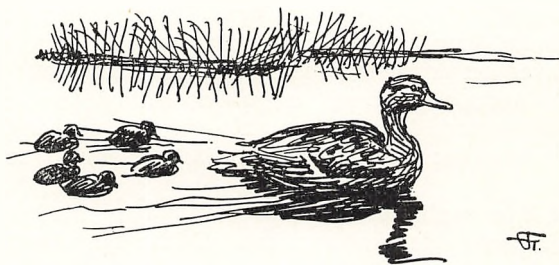
Da jeg forlod ham, gik jeg tilbage og fortalte Martin A. Hansen, at nok var den subjektive oplevelse sandheden, *hele* sandheden — og når man så på den, var objektiviteten løgn. Men at også objektiviteten var sandheden på *sit plan*. Og at der var lang, lang vej at rejse endnu. Han sagde, at han havde hørt om det — og citerede *Paul la Cour: Din højre hånd følger dine grænser. Din venstre er strakt ud i grænseløshed, tålmodighed og hengivelse.*

Og nu er jeg klar over, hvordan jeg indtil videre er nødt til at besvare de spørgsmål, jeg stillede i begyndelsen. Det er hele sandheden, at jeg med min private vogn kører forbi stationerne. Men det er også hele sandheden, at min vogn er fast, og stationerne kører forbi — og at begge dele er bevægelige — og at begge dele er faste — ja, endog, at det blot er mine små konduktørøjne, der ruller. Hver opfattelse er sandheden på *sit plan*.

Men nu holder jeg atter et sted midt imellem Lægæst og Martin A. Hansen, og det er snart jul. Jeg vil da trække mig tilbage til min egen vogn, til dens virkelighed, og ønske alle jer glædelig jul i hver sin.

Venlig hilsen.

PAUL NØRRESLET.

Til studenterne af årg. 1927

V I ER ALTSÅ blevet 25 år ældre. Forstå det, hvem der kan. — Føles det ikke, som er der kun forløbet et par somre, siden hin dag *Ejliif Jørgensen* med sine raske skridt og med sit venlige nik gjorde sin entré i spisesalen for sammen med os for sidste gang at dele bordets glæder?

Og er det ikke, som hører vi ganske tydeligt, ja, som var det i går, *Munks* glade og befriende latter, ser for os hans forslagne smil, når en dårlig forberedt elev klarede frisag med en behændig bemærkning, der satte klassen i jubel?

Det, der da vil minde os stærkest om årenes gang, når vi atter træffes på de gamle steder efter 25 års forløb, er *Ejliif Jørgensens* og *Munks* bortgang. Det vil give den lyse festlighed det skær af vemod, som får os til at besinde os på livets omskiftelighed og alvor.

Men netop den kendsgerning, at vi ikke kan forlige os med døden, er den ikke et tegn på, at ungdommens blod endnu ruller i vore årer, at vi endnu venter os meget af livet, at vi endnu er friske, raske og ladet med energi? Sådant må vi forstå det. Og alligevel — tiden er gaet. Vi har næt livets middag, selv om vi ikke føler det hverken på legemet eller sjælen. Årene er skrevet ind i vor skæbne, selv om minderne, der er nedfældet i os i det forløbne kvarte sekel, endnu knap har faet lov til at bundfælde sig i sindet og der befrugte vort syn på os selv, vore venner og vor slægt.

Meget er naturligvis forandret på de 25 år. De lyse, glade 1927-dage, da Danmark åndede fred og ingen fare, er siden da efterfulgt af en 9. april 1940 og en 5. maj 1945. Besættelsens mørke år og befrielsens lyse under har givet os mærker og minder, vi ikke kan glemme, fordi vort land rystedes i sin dybe grundvold.

Når studenterjubilarerer kommer sammen, taler man ikke om, og spekulerer man ikke på, hvad den eller hin har opnået af eksaminer, ridderkors eller embeder. Vi bliver tværtimod atter for en dag ganske unge pany, så unge, at vi giver levebrød, penge og titel en god dag. Så bliver vi atter engang alene optaget af nuet og giver os alene hen i glæden over at se gamle venner og lytte til dem, slet ikke mere. Sådant mødes især vi Høng-studenter, fordi vor uforglemmelige forstander gennem sit liv lærte os sandheden i det gamle ord: esse, non videri.

Bagerste række fra venstre mod højre: Poul Nielsen, Røvsing, Toke Jensen, Thiel, Billesehou, Gøsta Pedersen, Eugen Voitekevitz. — Mellemste række fra venstre mod højre: K. Malthiassen, Erik Larsen, Eva Albertsen, Sigrid av Skardi, Anders Larsen, Søren Larsen. — Forreste række fra venstre mod højre: Søren Hellerup, E. Foldberg, Marna Bruun, Hedvig Dalme, Doris Madsen, Axel Johansen. — Mangler: Knud Nyborg Christensen, Gunnar Hansen, Hans E. Hansen, Olav Holm, J. Jensen og Ejner V. Larsen
Billedet er taget 2. juli 1927 på gymnasiets trappe

GUNNAR HANSEN.

Mindeord

NOGLE FÅ TIMER før manuskriptet til Høngbogen skal gå i trykken, ringer telefonen med bud om, at Arne Holst Hansen (1941) er død. Indtrykket deraf bliver så meget stærkere, som redaktionen kort tid i forvejen havde konstateret, at så vidt den vidste, var i år ingen gamle elever afgået ved døden. Virkningen af budskabet

Arne Holst Hansen

står i så skarp en modsætning til det billede, vi fik af ham gennem en kort samtale for blot få uger siden nede i Næstved. Arne Holst Hansen hørte til det hold, der begyndte i Høng sammen med os i 1939, et hold man ikke mindst af den grund i særlig grad mindes. For hans vedkommende ser man en lyshåret, intelligent, venligt smilende sønderjyde for sig, en af dem, der med ubrugt kraft uimponeret sugede lærdom til sig. Nogle år senere blev han færdig med det juridiske studium, og hans eksamen var sådan, at den gav adgang til et af de „fine“ ministerier, socialministeriet, hvor han blev sekretær. Nu var han udstationeret som amtsfuldmægtig i Næstved for at få en uddannelse mere ude i marken, og vi kunne forstå på ham, at han befandt sig særdeles vel og gik meget op i sit arbejde — indtil der nu er blevet sat et brat punktum for den lovende livsbane. Under en ridetur slog hesten ham af. Der skete dog ikke noget alvorligere ved selve faldet, derimod sparkede hesten ham, så han fik et åbent kraniebrud. Et døgn senere fulgte på militærhospitalet i København døden, en død, der for os andre at se kom altfor tidligt.

De blandt skolens elever og lærere, der kendte ham, vil ære hans minde.

J. H. MONRAD.

Ud i den vide verden

Hvor gråt er den kraftigste farve

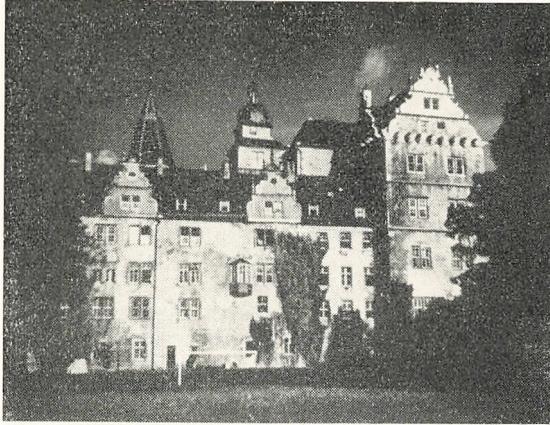
Cand. mag. *Grethe Drud*, der fra det ny skoleårs begyndelse afløste frk. Humlum, skriver om et Tysklandsophold i sommer:

Strålende gule bananer og duftende annanas — elegante nylonstrømper og engelske kamgarnshabitter har i efterkrigsårene været uundgælige ingredienser i enhver beretning om Vesttyskland. Jubelen har været stor over folkevognes rullen, fabrikkers genopbygning og nyanlagte kvarterer. Naturligvis er en del af denne jubel berettiget, men alligevel er der ingen grund til at lulle sig ind i en fornemmelse af, at alt er såre godt eller bare så nogenlunde godt. — Har gennemsnitstyskeren måske råd til at købe sydfrugter og kamgarnshabitter? Er der fabrikker nok, er der bare tilnærmelsesvis boliger nok? Er der arbejde nok? — Nej og atter nej! Således lyder i hvert fald mit svar efter 2—3 måneders ophold dernede.

Dansk Røde Kors driver i nærheden af Braunschweig 2 højskoler for unge tyskere: flygtninge, forældreløse, arbejdsløse m. fl. mellem 18 og 30, skoler, der desuden rummer børnehaver og rekreationshjem for skolebørn. Den ene af skolerne har til huse på „Schloss Wolfsburg“, en veritabel røverborg med metertykke mure og flere hundrede iskolde lokaler. Den har som nabo det kolossale Volkswagenwerk. Den anden højskole rummes i en tidligere svæveflyverskole, „Schäferstuhl“, beliggende i en udløber af Harzen ca. 20 km fra Goslar.

Jeg underviste på „Schäferstuhl“ og havde der gode muligheder for at komme til at tale med en mængde unge mennesker og til virkelig at komme dem på nært hold. Jeg arbejdede sammen med lærere og andre, der havde gjort hele krigen med, og med flygtninge fra Østzonen. Jeg besøgte gennemgangslejre for østtyske flygtninge, hvorfra vi udvalgte en del af vore elever. Ved besøg i hjem i omegnen, bl. a. for at udvælge børn til børnehaven, fik jeg barakhjem og bunkershjem at se indefra. Skolefolk og folk fra det sociale arbejde og fra administrationen kom på besøg hos os. Alt i alt mener jeg at have lært landsdelen Nieder-Sachsen og udsnit af dens befolkning ret godt at kende. At jeg ensidigt har set og derfor hæftet mig ved den grå side af livet dernede, det ved jeg, og jeg forsøger med vilje ikke at give et fuldstændigt billede af tilstandene, men at berette om, hvordan de også kan være, og hvordan de mange steder er endnu i 1951.

Vore elevers beretninger om flugt og sult under krigen, om fangelejre og arbejde i uranminer efter den vil jeg lade ude af betragtning. Hvor rystende de end kunne være, gled de ligesom i baggrunden, når man kom ind på elevernes situation i dag og deres fremtidsudsigter. Deres skæbner afspejlede klart de vigtigste problemer for hele befolkningen. Flugt og flytninger, bolignød, arbejdsløshed, fattigdom, nervepres, mangel på livsindhold, på et fast ståsted. For de unge kommer dertil manglende uddannelse og ofte mangel på de elementæreste skolekundskaber. Tænker man egentlig over, hvad det vil sige, at mængder af unge intet har lært hverken skolemæssigt eller erhvervmæssigt i 6—8 år? Mange af dem brænder selvfølgelig efter at få en uddannelse, men mulighederne er såre ringe. Er man så heldig at komme ind f. eks. som praktikant i en børnehaver eller ved en skole, får man ca. 30 DM. om måneden. 60 DM. i understøttelse kan en studerende i heldigste, absolut heldigste fald opnå — og støtte hjemmefra er en yderst sjælden foreteelse. Intet under, at de fleste tvinges til simpelthen at tage arbejde ved hvad som helst

Schloss Wolfsburg

ufaglærte underbyder hinanden for dog at komme i gang igen. Et meget stort antal af vore elever kom udelukkende, fordi de vidste, at de blev arbejdsformidlet efter det halve år på skolen, og de var ved at springe i luften af jubel, hvis der skaffedes dem en plads til op mod 50 DM. — for slet ikke at tale om en mulighed for uddannelse. Arbejdsløsheden er stadig kolossal, trods forsøg på genopbygning. Masser af fabrikker ligger i ruiner som i 1945, urentable jernværker er sat ud af drift, råvarer mangler, kapital mangler. De få, der har noget, må betale skatter på — eller sættes i hvert fald i skat til — fantastiske beløb, ikke mindst på grund af de mange understøttelser, der skal udredes. Gamle, arbejdsløse, flygtninge, krigsinvalidere, krigsenker skal have deres — ganske vist meget beskedne — hjælp; men når man hører, at der findes byer, hvor op til 60 pct. af befolkningen lever af understøttelse, forstår man, at det faktisk er umuligt at hjælpe alle, der trænger. Byrden bliver for overvældende, når der samtidig skal udredes store beløb til genopbygningens hundreder af opgaver.

Man kunne ofte forundre sig over, at folk, der boede i en eller anden mikroskopisk by og havde gået arbejdsløse i årevis, ikke tyede til andre græsgange. Men her spiller et andet af de betydningsfulde problemer ind, nemlig bolignøden. Bolignøden, som jo ikke blot familier, men også unge lider under. Vi klager over boligsituationen her, men faktisk aner vi ikke, hvad bolignød er. Den kan betyde en 1-værelses lejlighed til en familie med 3—4 børn; men den kan også betyde 3 personer i et bryggers 2×2 m med vaskekedlen som eneste opvarmningsmulighed, den kan betyde en bunker uden vinduer, et selvlavet skur midt i ruindyngerne, et barakrum med cementgulv og uden kakkellov til 5—7 personer (i en barak var der 8 sadanne familier om 1 vaskerum og 1 — eet — toilet), og den kan betyde det, der er værre. Jeg har set disse ting ikke een, men 10—20 gange, så jeg ved, at det er sandt, og jeg ved, at det er i 1951, og at det gælder i masser af tyske byer og landsbyer.

Dette er kun flygtige glimt af, hvad tilværelsen kan byde på i Vesttyskland i dag, og så går der dog i Østtyskland mennesker, der længes efter at flygte over til alt dette. Ældre og især unge, der ikke nøjes med at længes og lægge planer, men som realiserer deres drøm og kommer. Også dette problem er vi tilbøjelige til at se fra den lyse side og glemme, at skyggesiderne er mange. Rent materielt betyder det, at arbejdsløshed, bolignød o. s. v. øges; men det betyder andet og mere. Flygtningene er modstandere af kommunismen, vil man mene. Ja, det er de fleste (hvis de da har en politisk overbevisning). Men meget ofte viser det sig, at de unge iblandt dem, og de er i overtal, inderst inde — måske uden at vide det — dog er stærkt påvirkede af den ideologi, de har levet under indflydelse af siden krigens ophør. Meget ofte bliver de skuffede over deres

for at opretholde livet. Hvad det vil sige for deres fremtidsudsigter, er ikke vanskeligt at forstå.

For de unge piger vil det i de fleste tilfælde betyde en plads i huset, ofte ved landarbejde, begge dele med urimelig lang arbejdstid — og en løn på ca. 30 DM. pr. md. (Lige til et par sko). Igen må man tænke på, at de unge som oftest ganske skal forsørge sig selv. For en arbejder el. lign. er 250 DM. en almindelig løn. En chauffør, der fik 180, omtalte sig selv som „bedrestillet“. Han var iøvrigt en fornuftig mand helt igennem, og det var ikke hans spøg.

En helt anden ting er det jo så, om man overhovedet kan få noget at bestille. De lave lønninger siger en hel del om, hvorledes i hvert fald

ny tilværelse, der ikke svarer til forventningerne; de bliver utilfredse, bitre, endnu bitrere end vesttyskerne selv, og de bliver derfor medvirkende til at skabe politisk uro og giver støtte til de yderliggående partier.

Glemme må man heller ikke, at det at have en besættelsesmagt i landet år ud og år ind kan skabe irritation — for at sige det meget mildt.

Får man kendskab til alle disse forhold og flere til i hverdagens Tyskland, lærer man mennesker at kende, der lever under

disse forhold, forstår man, hvilket pres, de er ude for. Man forstår, at tilværelsen efter krigen for mange er værre, end den var under krigen. Man forstår, at nerverne står på højkant, at utilfredshed, bitterhed kan blive følgen, og man forstår, uden iøvrigt at være ekspert på politiske områder, at der lurder en fare i de slette tilstande, den — trods alt — for langsomme genopbygning. Man forstår, at ny-nazisme og kommunisme kan trives og trives godt.

Hos nogle giver utilfredsheden og bitterheden sig udslag på ganske anden måde, nemlig i sløvhed. Ändelig sløvhed, politisk sløvhed. Spørger man unge om deres politiske indstilling, får man i mange tilfælde blot en hovedrysten til svar — „fatter ikke et pluk“ — eller man vil få en svada af skældsord, mundende ud i en kategorisk erklæring om, at politik er noget møg, som ingen fornuftige mennesker burde beskæftige sig med. Den er roden til alt ondt. De utilfredse, yderliggående og de politisk ligeglade er i flertal blandt de unge. Det kan ikke undre, men det kan blive farligt.

I en politisk diskussion er det ikke muligt at komme uden om emnet: en ny krig! Behøver det at siges eller kommenteres, at blot tanken derom er nok til at fremkalde rædsel hos snart sagt alle. Man kan tale om skyld og pligt og fællesskab og hvad ved jeg, hvis man har lyst til det; men det rækker ikke ved den kendsgerning, at den jævne tysker er en fanatisk modstander af enhver form for oprustning og deltagelse i krigsforberedelser. Problemet er jo brændende ikke blot i Tyskland, men det træder ligesom stærkere frem på baggrund af de endnu så tydelige spor efter det sidste opgør. Man må spørge sig selv, om nogen ansvarlig magt i eller uden for landet, der vil give sig ud for at arbejde for fred og demokrati, kan forsvare at tvinge et land til at genopruste, der både økonomisk og menneskeligt er så hårdt ramt. Jeg ved vel, at dette problem ikke er så simpelt endda, men jeg ved også, at politiske argumenter og teorier blegner for det, man kan se og høre hver dag i hver by landet over.

Med dette hverdagsliv og disse problemer som baggrund skammede man sig næsten over at nyde skovene, bjergene og de idylliske småbyer og at føle sig som turist ind imellem. Goslar var „Schäferstuhl“s nærmeste by, og den er uskadt. Gede- og fåreflokkene anført af en malerisk gammel hyrde med horn, hund, kabuds og det hele kunne man møde på dens gader og på højderne udenfor vort hus. Fra vore vinduer var der udsigt til nåletræsmørke højder med drivende skyer mellem trætoppene. Kroværtten 2 minutters gang borte var gemytlig, svømmebassinet klart (de første 14 dage), og Harzens vandfald var ikke blevet en tomme lavere siden før krigen. Der var ny Alsterpavillon i Hamburg,

Schäferstuhl

palmehaver og supermondæne forretninger i Bad Pyrmont, rottefængerer fløjtede atter søndag kl. 11 for turisterne i Hameln, Volkswagenwerk udspyrede konstant vogne i alle farver, men kun 2 faconer — bananer og grape-fruit strålede virkelig i gul dejlighed, men — — — gråt var den kraftigste farve.

Grethe Drud.

J Frankrig

En af studenterne fra i år, *Bodil Bagger*, fortæller her levende om en begivenhedsrig rejse til Frankrig.

Den 10. juli 1951 — en stor dag. For første gang skulle man hjemmefra — langt hjemmefra, helt til Paris. Jeg tror aldrig, nogen feltherre har følt sig mere sikker på at erobre verden, end jeg var hin mindeværdige dag — og så var jeg dog en lille bitte smule beklemt ved situationen. Det anede mig, at selv i Paris — vidunderbyen — kunne der dukke vanskeligheder op, men jeg var parat til at møde dem.

Jeg havde en god rejse ned gennem Tyskland, Belgien og Frankrig — selvom jeg så så mange sørgelige syn. Byerne i Tyskland var meget hærgede, men det mest triste var næsten, at der ikke fandtes noget tegn på genopbygning. Mos groede der på ruinerne, hvor familier havde indrettet sig, som de bedst kunne. Jeg tror, det var første gang, krigens grusomheder for alvor gik op for mig.

Belgien var cirka lige så ødelagt som Tyskland, men der er genopbygningen i fuld gang, og man har et indtryk af initiativ og gå-på-mod, som var særlig slående efter træthed og ligegyldighed, der prægede de tyske byer; men allerede ved ankomsten til Paris var jeg hørt op med at spekulere over krig og ødelæggelse, foran mig lå der jo så meget nyt og spændende.

Jeg var inviteret på ferie hos en fransk familie og blev modtaget på banegården af husets unge pige. Hun kyssede mig en halv snes gange på begge kinder, og jeg kyssede igen, selvom jeg fandt det noget aparte. (Inden jeg rejste derfra kyssede jeg til højre og venstre og fandt det oven i købet ganske naturligt). Hun spurgte mig, hvordan rejsen var gået, og jeg vil indrømme, at jeg følte min selvtillid synke et par grader, da jeg opdagede, at jeg med mit noget mangelfulde fransk faktisk ikke var i stand til at fortælle, at rejsen havde været udmærket, men at jeg var så dødtræt, at hun hellere måtte bære mig.

Fra banegården tog vi Metro'en, der er noget så specielt parisisk, at det er værd at ofre et par ord på. Man havde fortalt mig, at det var noget stinkende, forfærdeligt noget, som blot skulle tåles. Stanken var der, det skal indrømmes; men hvor jeg trods træthed og sløvhed nød denne første tur. Alle Paris' typer er repræsenteret, og jeg ville i timevis kunne trodse stank og spektakel blot for at sidde og betragte mine medrejsende i Metro'en. Der var et temperament, hvis lige jeg aldrig har set før — en øredøvende støj, gestikuleren, skælden ud og leen. Hvis De kommer til at træde en over tærne eller støde til en, får De et ord slynget i ansigtet — skældsord, som man ikke engang ville finde i den mest frisindede slangordbog; men prøv at finde de værste ord, De kender, læg dem sammen og gang dem med 7, så vil De komme til et resultat, der nærmer sig et fransk skældsord i ækkelhed og modbydelighed.

Men det er blot en lille del af dagliglivet i Paris, og jeg tror, at jeg under mit ophold der fik oplevet og set alt, hvad der skal opleves og ses i byernes by. Allerede den første eftermiddag blev jeg i en god hensigt slæbt rundt for at beundre museer og seværdigheder, og jeg var meget betaget (ikke blot for at glæde mine værtsfolk). Deres mange stilrene monumenter og genialitet i arkitektur tager næsten mælet fra en — på daværende tidspunkt var det nu ikke så vanskeligt at tage mælet fra mig, da jeg så vidt muligt undgik at udtrykke mig på fransk. Jeg fandt imidlertid et universaldord, der tilfulde udtrykte mine følelser: mageløst — og det blev heldigvis opfattet i den rigtige betydning; men selv under normale omstændigheder ville f. eks. *Sacré-Cœur* have været i stand

til at gøre mig stum. Blændende hvid mod en usandsynlig blå himmel — og beliggende på Montmartre, den „mindre pæne“ del af Paris. I og for sig er det meget betegnende for franskmændene med hensyn til deres religiøse indstilling — som jeg ikke er fri for at beundre en del. Jeg havde det indtryk, at så godt som alle tror — nogle ville måske kalde det en naiv tro — de ikke blot bekender sig til en religion, men de tror med hele deres væsen, og de er ikke bange for at give det til kende, sådan som så mange af os er på en noget latterlig måde. Det hænger sikkert sammen med deres mere åbne natur — de har lettere ved at kramme deres inderste ud. Man vil sjældent finde en kirke i Paris tom; det være sig på et hvilket som helst tidspunkt. Der er altid nogen, der knæler og beder — simpelthen fordi de føler trang til det.

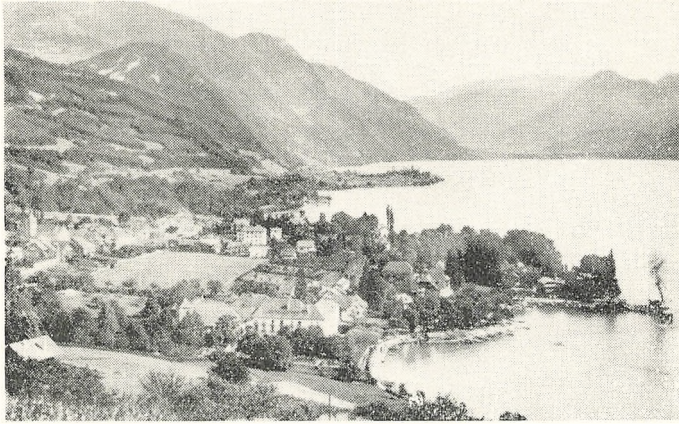
Forretningslivet i Paris! Også det er vidt forskelligt fra, hvad jeg hidtil har set. Det morsomste, synes jeg, er alle småboderne, der er placeret næsten overalt på fortovene. De har en noget støjende måde at reklamere på, idet den ene forsøger at overdøve den anden i lovprisningen over deres varer. Det er absolut ikke til at stå for, og bliver man overtalt til at købe et eller andet, bliver man kaldt ved de morsomste kælenavne — allesammen tilføjede *-ette* for at fremhæve kælenheden. Mange sådanne boder er opstillet udenfor stormagasinerne — de stilfulde, elegante, hvor priserne er svimlende høje. Alt er dyrt i Paris — det være sig klæder såvel som levnedsmidler. Er der i England rationeret ved restriktioner, så er der i Frankrig rationeret af pengepungen. Det eneste, jeg fandt billigt, var vin og frugt — men hvor var det også velsignet billigt.

En del af Paris, som jeg ikke kan lade være med at omtale, er Cité Universitaire, hvor jeg opholdt mig et par dage. Så vidt jeg ved, er det noget ganske specielt for Paris, noget som måske kunne sammenlignes med et engelsk college, men som dog er noget ganske enestående og meget charmerende. Alle nationer er repræsenteret, alle sprog bliver talt, alle emner diskuteret, og dog danner denne forskelligartede samling unge mennesker her et lille samfund helt for sig, hvor der er ungdom og evig munterhed.

Der er så mange ting med hensyn til Paris, man kunne dvæle ved, men da jeg ikke har i sinde at agere leksikon, vil jeg gå videre med min specielle lille beretning. Jeg blev i Paris en måned og mødte naturligvis også nogle af de ventede vanskeligheder — og dog endte alt på den bedste måde, nemlig ved at jeg fik et enestående tilbud om at komme på ferie i alperne hos en fransk familie fra Casablanca — med 5 børn. Jeg vil indrømme, at dette factum afskrækkede mig en del i første omgang; men naturligvis kunne jeg ikke stå for et sådant tilbud, og midt i august vinkede jeg farvel til Paris og kørte den 600 km lange tur til bjergene i bil — og hvor har jeg *ikke* haft grund til at fortryde det. Det skulle blive 2 af de dejligste måneder, jeg nogensinde har oplevet. Jeg kom hos en højt kultiveret familie med en redefuld herlige unger, i en lille landsby, Chatelard, i Haute Savoie — ca. 50 km fra Mont Blanc og en snes kilometer fra Aix-les-Bains. Jeg var stum af betagelse, da jeg for første gang i mit liv så rigtig høje bjerge. Det var storslået. Jeg boede som sagt i Chatelard — en lille landsby med en tre hundrede indbyggere. Har De set filmen „Forargelsens hus“? Der har De alle typerne også fra Chatelard. Ja, selv ikke „huset“ manglede, og det er ellers temmelig sjældent at finde i en så lille by. I begyndelsen vendte jeg diskret hovedet bort, når jeg gik forbi, men det skulle jeg aldrig have gjort, for jeg blev komplet til grin. Det forekommer mig nu, at de ser en smule *for* naturligt på den slags ting.

Tilbage til familien Hautier. Hvis et samfund blev sat sammen udelukkende af sådanne familier, er der ingen tvivl om, at man ville få en idealstat som resultat. Jeg tror aldrig, jeg har hørt et ondt ord blive udtalt i den familie. Børnene var naturligvis, som børn er, og lavede gale streger; men i stedet for at give dem en lussing, forsøgte man at forklare dem, hvorfor det var galt, hvad de havde lavet. Man talte med børnene. De blev ikke indpodet meninger og anskuelser, men blev opdraget til selv at finde frem til dem — til at tage deres standpunkt, og — om det var deres natur, tør jeg ikke sige — man havde virkelig på fornemmelsen, at de tænkte mere over tingene end de fleste børn.

Jeg lærte og så en masse i de to måneder, jeg var i bjergene. Hver formiddag skrev jeg diktat med Mme. Hautier, og vi læste lidt op. Til gengæld læste jeg engelsk med den ældste pige, og der var glæde i hele familien, når de kunne mærke, at vi begge havde gjort fremskridt.

Annecy-søen.

De var desuden meget interesserede i at vise mig så meget af Savoie, som de kunne, og kørte mig i bil rundt til de mange skønne og interessante steder. Bl. a. boede vi en uges tid på en rigtig gammel, romantisk røverborg ved Lac du Bourget — lige over for Aix-les-Bains. Det er M. Hautiers gamle familieejendom og stammer fra det 11. årh. Mit soveværelse, der var på størrelse med en riddersal, havde en kæmpemæssig tung himmelseng, der

var redt på den sædvanlige franske måde med en masse tæpper og lagner, som man natten igennem fører en fortvivlet kamp med. Vinduet vendte ud imod søen, og jeg havde derfra den pragtfuldeste udsigt til sneklædte alper på den anden side søen. Det var ubeskriveligt vidunderligt.

Heller ikke Lac d'Annecy gik jeg glip af. Mme. Hautiers mor havde en villa der, som vi besøgte en dag. Byen Annecy er ligesom Aix-les-Bains en by af stor luksus, men den er ikke så moderne. Der er de morsomste gamle, krogede gader og bygninger. Også selve søen er forskellig fra den lidt mørke og strenge Lac du Bourget. Den er blå, smilende og venlig — måske fordi bjergene rundt omkring ligger mere tilbagetrukket. Den samme dag kørte vi en lang tur rundt i Savoie, og jeg fik endogså et glimt af Mont Blanc. Den eneste forskel fra de andre bjerge er, at det er lidt højere; men Mont Blanc er nu engang Mont Blanc.

Da det efterhånden nærmede sig den tid, da børnene var nødt til at rejse til Casablanca for at begynde på skolen igen, var der tale om, at jeg skulle med; men forskellige grunde forhindrede mig, og den 30. sept. vinkede jeg farvel til Chatelard. Jeg skal indrømme, at jeg knuste en lille tare i den anledning. Det var en vidunderlig skøn morgen med varmt solskin og høj, blå himmel. Det gjorde det naturligvis ikke lettere for mig. Jeg kørte i bil tilbage til Paris, og jeg havde en vidunderlig tur. Atter tilbragte jeg 14 dejlige dage i Paris. Jeg fordrev tiden med at besøge venner og bekendte og så naturligvis med at se mig om og lære så meget som muligt af Paris at kende; det er et stort emne. Det var dejligt at være der igen, selv om jeg savnede bjergene en del og ville have foretrukket kobjældernes klang for metro'ens skingrende ringen.

Jeg synes lige, jeg vil fortælle, hvordan franskmændens syn på os „skandinaver“ er. Vi er for dem ikke danskere, nordmænd og svenskere — vi er „skandinaver“. De fleste, jeg talte med om det emne, påstod, at man i Frankrig havde en fornemmelse af en moderne, demokratisk, „steril“ atmosfære om alt, hvad der er skandinavisk. Man beundrer os for den orden, vi har i sagerne — politisk såvel som alt andet. I Cité Universitaire mødte jeg bl. a. mange unge, der gerne senere ville studere i et af de nordiske lande. Jeg håber nu ikke, de realiserer det allesammen, da jeg har inviteret Gud og hvermand til at besøge mig — det kunne blive en invasion!

Da jeg efterhånden syntes, at jeg havde lært tilstrækkeligt, tog jeg den 15. okt. toget mod nord og ankom om aftenen her til London. Jeg er dog endnu ikke kompetent til at udtale mig om engelske forhold, da jeg kun har været her så kort, men jeg håber blot at blive i stand til at lære så meget, som jeg gjorde i Frankrig og profitere af mit ophold her.

Til slut vil jeg sende skolen, alle mine lærere og sidst — men ikke mindst — mine kammerater mange, mange hilsener og en tak for alt.

Bodil Bagger.

En hilsen fra 25-års jubilarene 1951

I min egenskab af forhenværende redaktør af „Skærsilden“ er jeg bleven opfordret til at afgive beretning om de indtryk, vi fik af Høng 25 år efter. Lad mig sige det straks: De var kun gode.

Af en flok på 24 kyllinger, der blev ruget ud på „Høng Studenterkursus“ i 1926, mødtes 1. september 18 særdeles velbevarede og levedygtige eksemplarer. Dette var i sig selv et ganske imponerende antal — 75 pct.

Vi var ikke bleven yngre, selv om det ikke kan nægtes, at mange var bleven kønnere. Erfaringen og livets patina havde forsynet mange med en vis værdighed. Grå hår kan virke klædeligt. De fleste, der for 25 år siden gik og sjaskede med arme og ben, som man stundom gør i pubertetsårene, har efterhånden vundet fuldt herredømme over deres bevægelser og bevæger sig nu, som det sømmer sig for mennesket, nemlig støt og velafbalanceret på to ben, medens armene lever deres eget liv. Der er kommet stil over 25 års basserne. De indgyder beskueren ro, værdighed og tillid.

Vi er ikke skolepiger og -drengene mere, og dog gik der ikke mange minutter, før vi følte os som sådanne. Navnlig da der også viste sig en forstander og flere lærere. Vi var straks leverede.

Vel var det ikke vor kære, gamle forstander, *Eilif Jørgensen*, og vel så vi ikke *Munk* eller frk. *Jørgensen*. Til gengæld blev vi hverken hørt i historie eller fransk.

Det var en ovenud venlig modtagelse, der blev os til del. Der blev talt for os og disket op for os med det bedste, en dygtig

Jubilarene, fotograferet på gymnasiets trappe ved elevmødet 1. sept. 1951

og opfindsom husmoder kan præstere. Flere af os begyndte at ane, hvem der giver forstander *Monrad* kraft og styrke til at arbejde, som han gør.

Der er enighed blandt os om, at „Høng Studenterkursus“ er i de bedste hænder. Gymnasiet er udvidet betydeligt siden 1926. Endog isskab har man. I vor tid var den kolde bajer endnu ikke opfundet. Vi blev også meget ofte tungsindige af at se på de gamle billeder med folkedragterne, nej, så er Sikker Hansens piger bedre egnede for øjets hvile.

Studenterne — eller rettere en del af dem — bor nu på et kollegium, hvor der er sørget vel for dem, og hvor de kan få lov til at være sig selv, hvilket er meget vigtigt for et menneske.

Apropos studenterne — altså in spe — så er de stadig i besiddelse af den humoristiske sans, der gør dem berettiget til at indtage en plads i samfundet blandt kultiverede mennesker. „Skærsilden“ var fortræffelig og blev læst med en patos, som var Det kongelige teater værdig. Emnerne er uforandrede. Flirt står øverst. Måske siger man tingene mere lige ud nu og nævner navnene på de formastelige. Selvfølgelig flirtede vi også lidt i vor tid, ja, jeg tror endog, der var flere, der i aftenens løb forsøgte at finde hinanden igen. Personlig blev jeg frygteligt skuffet, da mit hjertes udkårne fra 25 år tilbage på ballet gik hen og hilste på min sidemand og sagde: „Nå, din ven kender jeg jo ikke.“ Senere gik der dog ikke en tælleprås, men et fakkeltog op for hende, da vi dansede ud i en fejende hopsa — eller var det samba?

Selve Høng er uforanderlig. Selvfølgelig er der kommet et par os fuldstændig lige-gyldige huse hist og her. Alt er som for 25 år siden. Selv gadelygter mangler der — heldigvis.

Alt i alt var det to herlige dage. Mange af os har ikke set Høng i 25 år; men så snart vi var samlede, følte det, som om det kun var få dage, der skilte os.

Der ligger dybt i vort sind en følelse af taknemmelighed og kærlighed til vor gamle moderskole, og vi følte vist alle, at den bliver liggende. 16—18 års alderen er vel den tid i livet, hvor man er mest modtagelig for varige indtryk, det er en brydningstid, en tid, hvor følelser er tilbøjelige til at kæmpe med hinanden, og de vindende beholder pladsen. Derfor nærer vi kun gode følelser for Høng.

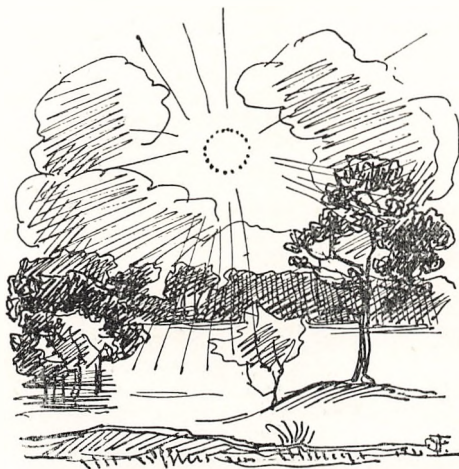
Lidt rædsel fra en svunden fortid melder der sig dog altid, når man kommer ind i klasseværelserne, således mindes jeg, at jeg ikke kunne huske — altså i 1926 — at Chr. V havde sagt til Griffenfeldt: Uden ham var vi ikke her. På samme måde kunne vi gamle 25 års jubilarer i dag sige til *H. C.* — undskyld — revisor *Ulvsgaer*, at uden hans store arbejde med at samle os, var vi ikke kommet. Jeg ved godt, at *Winding* — undskyld — professor *Winding Petersen* takkede ham i en smuk tale; men han skal også se det på tryk.

Endnu engang en dybtfølt tak til forstander *Monrad* og frue for al den venlighed,

de viste os. Det var en herlig oplevelse, og selv om livet har formet sig godt for os alle, tænkte vi dog tilbage på den dejlige ungdom i Høng og følte trang til at sige med Vergil: O mihi præteritos referat si Jupiter annos.

Vi mindedes også de fraværende. Det var ikke manglende lyst, der havde holdt dem fra Høng; men en del var syge, enkelte var i udlandet, og nogle var ikke mere.

H. A. SIMONSEN, D.C.,
livsvarigt medlem af „ERANIA“.

Et år er gået ...

ET ÅR ER GÅET, og syvende årgang af årsskriftet skal i trykken om få dage. Hver gang, man skal i lag med krøniken, forekommer det en, at der ikke er sket noget særligt siden sidst. Men giver man sig til at læse om, hvad der blev fundet værdigt til antegnelse for nogle år tilbage, opdager man, at der siden da alligevel er sket ikke så lidt. Den ene lille, tynde årring udenpå den anden giver alligevel træet en anselig stamme, efterhånden som tiden går. Og på samme måde med skolens vækst og liv.

ELEVTALEET er denne gang nået ned til lige godt 70 for den samlede styrke, altså en god snes mindre end de sidste syv-otte år. Afgangsklassen er på nogenlunde normal styrke og med jævn fordeling mellem retningerne. Det er den nye tilgang, der har svigtet, navnlig blandt de sproglige. De har ellers ligget pænt i en årrække med en fyldt begynderklasse. Man får måske et fingerpeg om grunden til nedgangen gennem den kendsgerning, at så at sige alle nye elever har søgt understøttelse i år, og deres økonomiske forhold har berettiget dem til det. Lovrigt synes andre kurser at mærke en noget lignende tilbagegang. Mangelen på arbejdskraft bevirker, at man ikke behøver at tage eksamen for at komme i arbejde. Det stemmer godt nok med, at det er de nysproglige, der svigter. Det er blandt dem, man hyppigst finder elever, der tager eksamen blot som en almindelig tidsfordriv og ikke for at læse videre. Nu kan de uden besvær få arbejde.

MEDHJÆLPERNES TAL er undergået lidt forandring som følge af det mindre elevtal. Vi har stadig 5 klasser, men har kunnet lade den sidste flok af begyndermatematikere læse fællesfagene sammen med de få nysproglige. Tilsammen udgør de en hel klasse. Men derved blev der i år ikke timer nok til vore hjælpere fra realskolen, *Johannes Jørgensen* og *Georg Hansen*. Vi siger dem tak for den hjælp,

Frk. Pihl holder time i det fri

de har ydet os i de sidste år. Uden den kunne vi ikke have klaret os, og vi håber, at der næste år må være hårdt brug for dem igen. Lige i begyndelsen af sommerferien kom frk. *Humlum* og meddelte, at nu havde hun fået lyst til at prøve kræfterne et nyt sted — i Sydslesvig, hvor der var blevet brug for hende ved Uffeskolen i Tønning ved Ejderens udløb. Det var lige efter krigen, at frk. *Humlum* kom hertil, og jeg kan uden forbehold sige, at hun aldrig har sparet sig selv, men brugt alt, hvad hun ejede af kræfter og til tider mere på at dygtiggøre sig. Jeg har sjældent truffet nogen lærer, der var

så omhyggelig med sit daglige arbejde. Der blev stillet store krav til lærer og elever. Og få har været så hjælpsom overfor svagere elever. Med skolens tak for dette skal også udtrykkes et håb om, at frk. Humlum må få glæde af det ikke mindre krævende arbejde, hun nu står i. Også det kræver sin lærer fuldt ud. Frk. Humlums efterfølger er blevet frk. *Grethe Drud* fra Odense. Andetsteds i årsskriftet fortæller frk. Drud noget om sin tilværelse fra før, hun kom her. Vi håber, at hun må blive glad for sit nye arbejdssted.

BYGGERIET må, som meddelt i forrige årsskrift, betragtes som uaktuelt, hvad angår større planer. Nærmere forklaring overflødig, når byggepriserne er steget med ca. 40 pct. fra foråret til nu. Med de forhåndenværende værelser på skole og collegium har vi også kunnet klare indkvarteringen af alle nye elever uden at skulle leje værelser i byen. Forbedringerne har samlet sig om mindre foretagender for dog at følge den hidtil altid fulgte regel om „ingen sommerferie uden forbedringer“. Denne gang er det det svageste af udhusene, der er rettet op, men også i den i fjor til Inns indrettede klasse i det gamle „bur“ er der sket noget. På grund af de sprogliges ringe tal, måtte de rømme lokalet til fordel for naturhistorie, der skiltes ud fra kemi-klassen. Det giver nogle lettelser i skemalægningen. Hvordan både fysik, kemi og naturfag indtil for få år siden klarede sig med eet særlokale, fatter man dårligt. Nu har vi altså tre. Sammenlæsningsen af lmb og lns har forøvrigt gjort spisesstuen fri i en række timer, hvilket også er en behagelighed. Ved collegiet er der sket det, at nabogrunden, der ikke blev købt med, da købet ellers skete, nu er blevet erhvervet for at forhindre bebyggelse lige op ad huset. Esmen Eriksen har dermed fået en køkkenhave, og collegianerne vil fra foråret også få deres have at sole sig i ligesom eleverne på hovedbygningen.

Forår på collegiet

FORHOLDET TIL MYNDIGHEDERNE er der denne gang ikke meget at sige om. Tiden går — uendelig langsomt — med at udforme administrationen af tilskudsloven. Staten har endelig udbetalt så meget i tilskud, at kurserne så nogenlunde er på højde med situationen, men endelig afregning har ikke fundet sted. Først i foråret kom den til loven af maj 1948 hørende bekendtgørelse, hvorefter enkeltheder i regnskab, lønninger og pensioner for tiden helt tilbage til april 47, ja, for pensionens vedkommende til april 46 skulle udregnes. For undertegnede gik det meste af sommeren og sommerferien med at komme til bunds i alt dette, som ellers havde kostet mange timer og mange Københavns-rejser forud. Men godt, at vi har loven, ellers kunne intet privat kursus til studentereksamen have eksisteret i dag. Godt også for eleverne. Loven gav dem i sidste skoleår 14.892,50 kr. i tilskud, hvortil kommer 18.568,75 kr. fra Holbæk amt. Tilsammen da en ikke helt ringe sum.

Penssaforandringerne som følge af det, der kaldes „den grønne betænkning“, er heller ikke blevet til noget, men oplysninger fra højere sted lader forstå, at der arbejdes med sagen, og en udtalelse er blevet fornyet om, at skulle reformerne mod forventning falde for gymnasiets vedkommende, har vi håb om at få kursernes forhold pillet ud som noget deraf uafhængigt for de reformers vedkommende, der ikke uløseligt er forbundet med gymnasiets.

MØDER OG RESØG kan der siges det samme om som i fjor: tilbudet har været det sædvanlige og som sædvanligt større end efterspørgselen. Markedets grundstemning noget svag og træg. Jævnfør *Erantias* årsoversigt, der ikke modsiger dette. Af besøg udefra kan nævnes, at de tilsynsførende i historie og engelsk har været her, nemlig dr. *H. H. Fussing* og lektor *Oscar Nielsen*.

„Der har været mus i Monrads høvsiebien“

Studier i marken

EKSKURSIONER OG BESØG ligger efterhånden i en ganske fast ramme. Københavns-turen i februar bød, foruden på fællesballet lørdag aften med de gamle elever herfra og fra realskolen, på en tur i Glyptoteket om søndagen efterfulgt af tre balletter på Det kongelige teater. Mandag formiddag gik turen til Kastrup glasværk. Forårets geologisk-historiske ekskursioner foregik efter programmet, om det så var vejret. Mig forekommer den danske nyudsprungne bøgeskov ikke at kunne være smukkere end Lellingskoven en majformiddag. — Turen efter elevmødet skifter. I aar var det Mullerup mose, Trelleborg, Hellig Anders høj og Antvorskov kloster, der måtte holde for. Også den tur var begunstiget af et særdeles passende vejr.

FESTER OG ARBEJDE. Værtsaften, skolekomedie med bal, juleafslutning, nytårsmodtagelse er alt sammen omtalt i Eranias årsberetning og har formet sig på den måde, alle elever fra den sidste halve snes år kender. Disse aftener med deres forskellige indhold, udformet i samarbejde mellem skole og elever, ligger jo nogenlunde fast i deres forløb.

Forårssæsonen præges foruden af Københavns-turen af indstillingsprøven i marts, og stort mere kan der ikke blive plads til. Eksamen kommer hvert år bag på os. Man kunne så udmærket bruge et par måneder til for at få holdet pudset af. Selve eksamenstiden er lang: fra midt i maj til sidst i juni går det slag i slag. Ikke engang helligdagene kan kommes ihu som hviledage. Begynderklassen slipper jo noget nemmere og tidligere fra deres årsprøver. Sct. Hans aften havde vi afslutning for dem. Til en afveksling foregik den ude ved Storebælt, hvor vi brændte bål ved vores strandhus. Og endelig kommer den dag, da 36 rød-hvide studenter er sprunget ud, nøjagtigt lige mange af hver retning — og så skal der tages afsked med dem. Som tidligere år kan vi lade „Sorø Amtstidende“ overtage referatet:

I går eftermiddag samledes Høng gymnasiums store studenterhold til en festlig afslutning på skolen. Der var kommen så mange forældre og pårørende til stede, at spisesalen var fyldt til sidste plads. Det var gymnasiets hidtil største studenterhold, der skulle dimitteres.

Kl. 17 samledes man til middag. Efter sangen „Den danske sang“ bød forstander *Monrad* velkommen.

I sin tale til studenterne sagde forstanderen bl. a.: — I har nu ved eksamen fået prøvet jeres duelighed, og I ønsker sikkert alle eksaminer langt væk. Men den gamle biskop havde helt ret, da han sagde, at livet er en uafbrudt række eksaminer, hvor vi får karaktererne: duelig — ikke duelig. Det er ikke rart at dumpe, værst er det, når det sker i livets skole. H. C. Andersen fortæller derom i et af sine eventyr, om den gamle, fattige vaskerkone, der drak sig ihjel og fik den sølle gravskrift „Hun duede ikke“. Vi vil alle gerne due, og jeres eksamen åbner en række veje til at udrette noget, blive til noget. Hos alle, der duer noget, findes sikkert

trangen til virkelighedserkendelse parret med drømmen om det, der skal udrettes. Vi ønsker og drømmer, men det gælder om, at virkelysten fører til virkelighed. Henrik Ibsen udtrykker det sådan i et digt: „Bjergvæg, brist med drøn og brag, for mit tunge hammerslag! Nedad må jeg vejen bryde, til jeg hører malmen lyde“. Han tror at finde fred dernede og vejen til det dulgtes hjerte-kammer. Men det gennemærterlige digt slutter som de håbløse slægters salme med erkendelsen af, at ingen morgenstråle skinner, og ingen håbets sol oprinder. Løsningen på livets gåde findes ikke i dybet, og den løses ikke i gruben eller i grubleriets tempelgange, for den menneskelige visdom og filosofi har sin begrænsning.

Hvor findes livsgådens løsning da?

I en gammel middelalderlegende fortælles om en korsfarers og pilgrims trang til sandhed og klarhed. Den samme trang, der som en rød tråd går gennem Ibsens digt. Pilgrimmen ønsker at følge i Jesu fodspor. Han gav sit gods til de fattige og drog på vandring til det hellige land, hvor han ville se Bethlehem, Nazareth, Jerusalem og Golgatha. Men det gik op for ham, at han ikke skulle følge Jesu fodspor på den geografiske måde, han hidtil havde gjort og troet var tilstrækkelig, men det kom an på, om han ville lade sig lede af Gud. Virkelighedstrangen er den samme hos de to skikkelser, men ridderen når det positive resultat og får fast grund under sit liv, da han lader sig lede af ham, der kalder sig selv sandheden. Bjergmanden hamrede derimod videre, skønt han var fuldt vidende om håbløsheden deri. — Forstanderen sluttede med at sige, at han håbede, at studenterne bag alt terperiet — hammerslagene — havde fået forståelsen af, hvad de egentlig havde haft med at gøre, og at det i timerne var lykkedes at skimte virkeligheden for andre mennesker og tider, som den har nedfældet sig i historie og litteratur. Om I ender som bjergmanden eller ridderen, ved I næppe selv i dag. Men tak for timerne i gruben og for de øjeblikke på pilgrimsvejen, vi har haft sammen, og gød det også om jer må siges, som det trods alt blev sagt om vaskerkonen hos H. C. Andersen — at hun duede.

Efter at *Bodil Bagger* på sine kammeraters og egne vegne havde bragt lærerinde, frk. *Humlum* en hjertelig tak for den gode undervisning, hun havde ydet dem og den forstående bistand, hun havde vist, overrakte frk. Bagger den afholdte lærerinde en smuk erindringsgave. (Stort bifald).

Derefter uddelte forstander *Monrad* flidspræmier.

På toppen af Esterhøj

— havde fået forståelsen af, hvad de egentlig havde haft med at gøre, og at det i timerne var lykkedes at skimte virkeligheden for andre mennesker og tider, som den har nedfældet sig i historie og litteratur. Om I ender som bjergmanden eller ridderen, ved I næppe selv i dag. Men tak for timerne i gruben og for de øjeblikke på pilgrimsvejen, vi har haft sammen, og gød det også om jer må siges, som det trods alt blev sagt om vaskerkonen hos H. C. Andersen — at hun duede.

Dansktime hos Damsgaard på vandtårnet

Ørnsnes docerer geologi på Audebodøemningen

fulgte efter. Nu er der brug for alle, ingen behøver at frygte for at blive ledige. Men andre farer truer. Det spændte udenrigske forhold mellem Øst—Vest og Danmarks udsatte beliggenhed gør, at ingen kan spå om fremtiden. Jeg tror, at de, der leder Rusland, er mere forsigtige med at gå til angreb, end Hitler var det. Vi skal ikke spekulere på, hvad der muligvis kan ske, men hver søge på sin plads at dygtiggøre os. Til lykke med de resultater, der er næst, og lykke til det. I kan nå. Formanden uddelte to

De to studenter, henholdsvis fra den nysproglige og den matematiske klasse, *B. Raffnsøe Møller* og *B. Østergaard Petersen*, der havde opnået den bedste eksamen og fået mg+, fik skolens flidspremier, *Nis Petersens* samlede digte og *Johs. V. Jensens* Himmerlandshistorier.

Boghandler *Thorbecks* præmier tilfaldt *Robert Poulsen* og *J. P. Joensen*, begge fra Færøerne, og endelig fik *U. Hardt* fra Rendsborg tildelt bogen „Danmark“ for det smukke resultat, han havde opnået.

Formanden for Høng-samfundet, redaktionssekretær *Hans Bagge*, ønskede studenterne til lykke og bød dem velkommen i Høng-samfundets rækker. Tiderne skifter, føjede formanden til. Da jeg for 20 år siden blev student, var Hitlers stjerne i stigning, og Danmark måtte indadtil gennem alvorlige og vanskelige økonomiske år, hvor landbrugskrisen satte ind, og den voldsomme arbejdsløshed i 30'erne

Studenter 1951

flidspræmier. De tilfaldt *Kirstine Juul Christensen* og *Ruth Olofsson*.

Fuldmægtig *Feldberg*, Dianalund, takkede på forældrenes vegne forstander og lærerne, og *Monrad* kvitterede med en tak for den tillid, der var vist skolen ved at betro den de unge.

På første-klassernes vegne bragte *Borsholm* studenterne en tak for godt kammeratskab og hjælpsomhed og ønskede dem en god fremtid.

Sognepræst *Paludan-Müller*, Sæby, glædede sig over det gode ry, Høng gymnasium havde også udenfor Danmarks grænser. Flidspræmierne, der tilfaldt en Student fra Sydslesvig og to færing, vidner derom.

Student *U. Hardt* fra Rendsborg takkede for præmien og for de gode år på gymnasiet. Cand.

mag. *Esmann Eriksen* talte humoristisk om studenteholdet og fremdrog muntre minder. Han bragte en hilsen fra lærerinde, frk. Pihl, der på grund af deltagelse i kursus ikke kunne være til stede ved translokationen, samt takkede på lærernes vegne for tiden, der var gået.

Forstanderen gav en række praktiske oplysninger og takkede endnu engang de unge, der forlader kursuset med studenterhuerne på, samt lærere og medarbejdere for godt samarbejde.

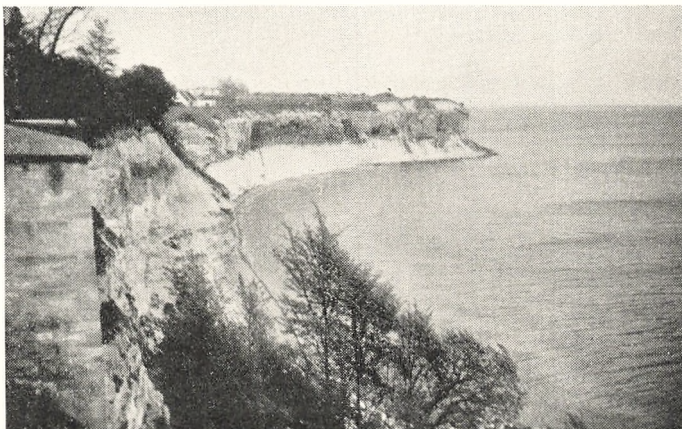
Efter middagen gik turen i rutebiler til Skelskør, hvor en munter aften satte et festligt punktum på studenternes lykkeligste dag.

Såvidt „Sorø Amtstidende“s referat.

ELEVMOØDET var i fjor ikke godt besøgt, men dette år var en glædelig modsætning til forgænger. Revisor *Ulvsgaard* pristest med rette af sine kammerater for det fremragende arbejde, han havde gjort for at trøkke sine samtidige sammen. Jubilarenes antal og tilfredshed kunne ikke være bedre tak til dem, der hav-

Høngs fiskerihavn — Reerso

Fra ekskursionen til Stevns klint.

Stemningsbillede fra Tissø

overlod ledelsen af realskolen til *Johannes Jørgensen*. Vi fra denne skole ønsker i anledning af lederskiftet alt godt for den afgående og den tiltrådte leder såvel som for deres skole. — Omlægningen af mødeformen var, at måle efter tilslutningen og de faldne udtalelser, et fremskridt. Forhåbentlig kan vi til næste år finde den helt rigtige form på grundlag af erfaringerne i år. Men glædeligt var det at se den stigende tilslutning.

Og så til slut en tak til alle, der i skole og kostafdeling har bidraget til et godt og roligt skoleår 1950—51, og et ønske om for dem, for alle gamle elever og for venner af skolen

en glædelig jul og et godt nytår.

Deres hengivne

A. T. og J. H. MONRAD.

de mast med at få dem til at føle sig hjemme på den skole, der alt taget i betragtning må være meget forskellig fra dengang. Endvidere havde vi den glæde, at en hel flok af dem, der begyndte sammen med os i 1939, og som altså blev studenter i 41, nu som 10-årsjubilare vendte tilbage. I modsætning til, hvad tilfældet er med 25-årsjubilarene, havde den nuværende ledelse altså fælles oplevelser at genopfriske. Næste år håber vi, at årgang 42 møder op ligeså godt. Formen for elevmødet var noget af et forsøg. Se herom under beretningen om Høng-samfundets virksomhed. Søndag eftermiddag var der det vanlige fællesmøde på realskolen. Det var fru *Dolleris'* tur til at tale. Det formede sig som en oversigt over skolelivet i de mange år, der er gået fra den daværende frk. Christiansen begyndte som lærerinde, og til hun nu

Fra – om – til gamle kammerater!

I DE FEM FOREGAENDE ÅR har vi her fået oplysninger om de jubilerende årgange. Vi er nu kommet raden rundt, så for fremtiden vil vi særlig holde os til 25, 10 og 5 års jubilæerne, men der er heldigvis også nok, læs blot selv.

- 1927 (næste års 25 års jubilæer). *Eva Albertsen* skriver: „Jeg tog faglærereksamen i engelsk og tysk hos N. Zahle i 1930, pædagogikum i 1931 og har siden været lærerinde ved Brabrand skole, og hvis *det* kan have nogen interesse for nogen, må det såmænd gerne stå i Høng-samfundets blad; men personlig anser jeg det for det argeste papirspild — og så i disse tider.“ Jo, kære Eva, det *har* interesse, og for dit eget vedkommende kan du måle interessen ved at lægge mærke til, hvor meget af det følgende du læser. Hvis vi to mødes i Høng til næste år, vil jeg æde min gamle hat på, at du har læst, hvad der står om de andre kammerater. Søde Eva, du må love mig at gøre det — selvom hatten ikke er bedre værd.
- Marna Bruun* (gift Brøste) skriver: „Jeg håber, du får held til at fravriste de øvrige gamle kammerater deres levnedbeskrivelse. Eksamen fra Handelshøjskolen (H.A.). Sekretær i Det Store Nordiske Telegrafvæsenets hovedkontor i København, indtil jeg i 1937 blev gift med dr. med. K. Brøste. Har 1 datter og bor i „Skovhuset“ i Hørsholm (med havegærdet ind til en af Nordsjællands dejligste skove og dens fugle og dyr i vinterpension).“
- Knud Nyborg Christensen* meddeler: „For at følge traditionen vil også jeg ganske kort og humorforladt fortælle lidt om min tilværelse efter studentereksamen. Umiddelbart efter denne rejste jeg til Amerika; men efter at have gjort mig klart, at præsidentposten ikke ville blive ledig foreløbig, fandt jeg ud af, at Danmark alligevel var bedre og rejste så hjem i 1931. Derefter en del forskellig sjov — soldat 1934 — løjtnant — flyverobservatørskolens og sikringsstyrken. Gift 1937 med Ingeborg Ravn, som tog præliminæreksamen fra Høng 1927. 2 børn — pige 9 år og dreng 6 år. I tysk fangenskab fra februar 1945 til 5. maj 1945. Siden 1936 ansat i radioingeniørtjenesten i post- og telegrafvæsenet, hvor jeg nu er tegner og leder af indkøbsafdelingen. Bor i Glostrup.“
- Hedvig Dolmer* skriver: „Jeg har de sidste tre år bestyret et stort andelsfryseri her i byen; desuden holder jeg hus for mine gamle forældre og tager mig af min 11-årige søn. Hvad jeg ellers har oplevet i de forløbne år, tror jeg ikke kan interessere andre end mig selv. Det kunne være morsomt at mødes med de gamle kammerater; men desværre kan jeg ikke love at give møde næste år, da jeg ikke har megen fritid.“
- Edith Foldberg* (gift Rovsing).
- Gunnar Hansen*: Cand. mag. i historie 1935. Forlagsredaktør og seminarlærer i København. Har bl. a. udgivet bogen om fhv. statsminister Knud Kristensen på Gyldendals forlag. Dette kunne måske nok bringe en eller anden på de tanker, at Gunnar ikke er nær så „radikal“ som i Høng-tiden. Kronikør og medarbejder ved forskellige blade og tidsskrifter. Ugift i dette øjeblik; men — hvor længe var Adam i paradiset?
- Hans Erik Hansen*: Har fra tid til anden truffet Hans E. gennem sporten. Har således spillet cricket sammen med ham og bordtennis imod ham. Han var i mange år ansat på telefonhuset i København, hvortil jeg telefonerede for at tale med ham, men der fik jeg den sørgelige meddelelse, at Hans E. var død i 1946.

Kaj Billeschou Hansen: Efter at jeg i mit andet brev til Billeschou havde harcelleret gevaldigt over postvæsenet, skriver Billeschou: „Det kgl. danske postvæsen kan med rette beskyldes for meget; men man kan trods alt også gøre det uret“ — Ja, det anede mig — og så kommer der selvfølgelig et væld af undskyldninger, hvorefter han videre skriver: „Juridisk embedseksamen sommeren 1935, sagførerfuldmægtig i et halvt år i København, do. i Maribo indtil marts 1938 — sekretær for akkordudvalget for Maribo amtsrådsreds — og så påny sagførerfuldmægtig i Maribo, indtil jeg fik bestalling 1943. Fra 1945 selvstændig sagfører i Sækkøbing Gift 1939 med min kone, der er havebrugskandidat (uden at dette dog går ud over madlavningen). Vi har to børn, en dreng på 11 år og en pige på 10 år. Jeg har i disse år raget mig en del tillidshverv til, men det kan forhåbentlig være hamrende ligeegyldigt. Indtil videre udekoreret. I sommer var Vorherre så nådig at tildele mig et mavesår, hvorfor jeg nu har en gyldig grund til at sige nej til forretningsfrokoster. Jeg glæder mig til mødet til næste år.“

Søren Mølgaard Hellerup: Har for et par dage siden truffet Søren, og han har ikke forandret sig — stadig frisk og humørfyldt — og glædede sig til mødet næste år. Desværre havde jeg en aftale, så samtalen blev meget kort, så jeg kan ikke berette om hans oplevelser, da svaret på det, jeg sendte ham, endnu ikke er nået at komme frem.

Olav Holm: Ansat indenfor socialvæsenet i København. Gift.

Jacob Jensen skriver: „Det glæder mig at høre lidt fra mine samtidige, som jeg fuldstændig har tabt forbindelsen med. Se kirkelig håndbog, som findes på ethvert bibliotek; men for nemheds skyld får du følgende: Cand. theol. jan. 1933. Fra 1934—35 realskolelærer. Fra 36—48 sognepræst i Galtrup-Ø. Jølby på Mors. Fra 48 residerende kapellan ved Emdrup kirke i København.“

Toke Jensen: Når Eilif Jørgensen ikke formåede at få Toke til at aflevere skriftlige opgaver før efter et halvt års energisk kamp, kan det vel ikke undre nogen, at det ikke er lykkedes mig at få Toke til at svare på et enkelt brev. Jeg har altid forestillet mig, at Toke skulle ende som videnskabsmand og filosof, og det ville ikke forbavse mig, om han en dag lancerede en eller anden teori, som han går hen og bliver berømt på. Allerede i Høng syslede han jo med store problemer, således havde han skrevet en hel matematik med grundtallet 4. Det bliver derfor spændende at mødes med Toke i Høng og høre, hvilke nye problemer han har kastet sig over. De mere nøgne fakta er følgende: Cand. polit. — assistent i Valutacentralen — fra 1940—50 ansat i Direktoratet for vareforsyningen. I øjeblikket ansat i Kastrup lufthavn, hvor jeg fornylig har talt med ham pr. telefon og skal hilse fra ham. Ugift.

Axel Johansen skriver: „Det var en glædelig overraskelse, at modtage dit brev forleden dag, og jeg skal prøve at svare på dine spørgsmål, så godt jeg kan, selvom det kniber med at magte det danske sprog. Der er nu ikke meget at fortælle om mit ophold i Canada. Fra 1928—40 arbejdede jeg på landet, i skove og i byen, hvorsomhelst det var muligt at tjene tilstrækkeligt til livets ophold. Havde i 2 år lejet en gård, men tiderne var dårlige. I 1938 købte jeg sammen med en kammerat en lastbil og forsøgte at oparbejde en forretning, men solgte min andel i 1940 og fik fast plads på Tranquille farm, hvor jeg i forvejen havde arbejdet en del. I 1941 kom jeg ind i hæren. Efter 3 måneders træning i Canada blev jeg sendt til England, hvor de næste 3 år gik med at træne os op til den store dag. Jeg så en stor del af Skotland og England på mine orlove. Jeg nåede Normandiets kyst d. 26. juni 1944 og gjorde hele turen gennem Frankrig, Belgien, Holland og ind i Tyskland. Jeg har ikke i sinde at gøre denne tur igen. Var efter krigen i Danmark, hvor jeg tilbragte 2 dejlige uger og nåede tilbage til Canada i november 1945. Jeg fik min gamle plads i Tranquille og har nu en god stilling som forvalter; men jeg må slide i det. Jeg er nu gift og har et hus nær ved gården. En tur til Danmark næste år er ikke mulig, selvom det ville være dejligt at se alle de gamle kammerater fra Høng. Jeg er meget interesseret i et blad fra Høng. Giv mine bedste ønsker til gamle kammerater. De bedste hilsener fra Axel.“

Anders Larsen har i mange år været lærer i Nysted, og allerede i februar fik jeg brev fra ham, hvori han bl. a. skriver: „Det kunne være morsomt at træffes igen, alle vi fra Høng. Vi befinder os udmærket alle fire med nok at bestille. Eksamen står for døren, så der er travlhed, dog mest for eleverne. Sidste år fik mine elever i realklassen hver sig et ug i matematik, så de var jo glade. Jeg er ikke i ligningskommissionen mere — heldigvis må jeg vel sige, selv om det var interessant. Ja, gid menneskene kunne lære at respektere deres egen underskrift lidt mere! Det ville spare os fastlønnede for mange skatter“. Ak, ja — det var et sandt ord.

Lige før jeg skriver dette har jeg modtaget et nyt brev fra Anders, hvor han skriver: „Jeg har flyttet mine teltpæle og har fra 1ste august været lærer ved Næstved gymnasium, og jeg tror, jeg bliver glad for skiftet. Jeg har solgt mit hus i Nysted og har tænkt på at købe et andet her. I søndags blev min ældste datter konfirmeret — ja, tiden går — det er ikke til at forstå, at det snart er 25 år, siden vi gik og gjorde Høng-artium usikker.“

Ejner Vestergaard Larsen skriver: „Født 19/9-51“ — ja, han har jo altid været et fremmeligt barn — videre: „cand. mag. 1936 — Amtssygehuset i Næstved 1936—38 — do. i Brørup 1938—39 — do. i Frederikssund 1939—43. Praktiserende læge i Frederikssund siden da, og har efter at være begyndt på bar bund oparbejdet en god praksis. Gift 1935 — 2 børn — 10 og 6 år, ellers alt vel.“

Erik Larsen: Ja, det er altså mig — denne kæmpelille beskedne og tilbageholdende dreng, som formentlig de fleste af jer knapt kan huske — der har udviklet sig til en fræk og pågående personage, der har væltet sig ind på livet af jer og forsøgt for en stund at rive jer ud af den daglige dont og få jer til at kalde minder fra fortiden tilbage; men jeg er forsikringsmand, og om dem siger man jo, at bliver de smidt ned ad hovedtrappen, kravler de op ad køkkentrappen — altså, tilgiv mig. Vi har jo allesammen haft vore ønskedrømme — og de har ikke været så små endda i året 1927. — Herrer vi ere i åndernes rige — og alt det der; men vi er vel kommet ned på jorden igen alle. Hvem har fået ønskedrømmene opfyldt? Lad os blot være ærlige — ingen — og vi har allesammen haft vore skuffelser, hver på sin måde; men har sikkert også haft mange glæder — jeg tænker her på de mere åndelige glæder. For livet er jo et spil af tilfældigheder, og skæbnen spiller bold med os og fører os undertiden ind i de mærkeligste blindgyder for så igen på en forunderlig måde at føre os ud i lyset igen.

Vi mødes igen allesammen — hvis det overhovedet er muligt — i 1952 i Høng — ikke for at ynke dem, der har haft flest skuffelser, eller for at beundre dem, der har haft mest held her i livet; men for — ganske simpelt — at opfriske gamle minder fra dengang — og dem er der jo mange af.

Tænk bare tilbage og søg i tankerne at genopfriske nogle af de pudsigte oplevelser, vi havde sammen i timerne og udenfor timerne i „Erania“, og der vil være stof til mange timers samtale og munterhed. Og netop for at få så meget tid som muligt til overs til minderne har jeg bestræbt mig for at give en kort — i nogle tilfælde meget kort — oversigt over årgang 1927's liv og færden i de 25 år, således at vi ikke behøver at „spilde krudt“ på disse formaliteter, når vi mødes. For at kunne glædes ved at mødes igen efter så mange års forløb, er det en forudsætning, at man er i besiddelse af en vis kammeratskabsfølelse; men der er ingen tvivl om, at den er tilstede. Jeg har mærket det gennem de breve, jeg har fået — både direkte og imellem linierne — så jeg er overbevist om, at det ikke skal slå meget fejl, at vi bliver 23, der mødes i Høng til næste år — på gensyn.

Hvad mit eget jordiske hylster angår, har det efter studentereksamen efter bedste evne bestræbt sig på at indtage alle indtryk fra studenteforeningen for senere hen i livet at være rustet mod fristelser. — Det er ligesom, man kan blive vaccineret mod slangebids. Det første år kaldte jeg mig stud. mag.; men ændrede efter 1 års forløb rent pro forma stillingen til stud. act., og efter 2 år var jeg „udlært“ i studenteforeningen og kastede mig over studierne og blev cand. act. i januar 1935. Blev straks ansat i et livsforsikringselskab — blev hurtigt fuldmægtig og avancerede i begyndelsen stærkt; men det fik en brat ende, idet jeg gik hen og

forfattede en revy, der slog revner i de „rådne æg“ i toppen — og enhver vil let kunne forstå, at mine aktuarmæssige kvalifikationer herefter nærmede sig med

stærk fart $\int_0^{\infty} e^{-x} dx \div 1$, der jo som „bekendt“ er = 0. De deraf følgende daglige

chikanerier foranledigede mig derfor på et vist tidspunkt, da „bægeret“ var ved at flyde over, til at henvende mig til bestyrelsen med forslag om ikke just at afskedige min chef, så dog at bringe en revolutionerende ændring i vort arbejdsforhold; men da en af bestyrelsens medlemmer under min redegørelse faldt i søvn, var den ikke beslutningsdygtig, og sagen løb ud i sandet, hvorefter jeg pakkede ranselen og skred $\frac{1}{1}$ -47. — Selskabet eksisterer endnu! Fra kapitulationen til $\frac{1}{1}$ -47 var jeg desuden om aftenen beskæftiget på politigården i modstandsbevægelsens centralkartotek med at finde ud af, hvem der skulle arresteres — det viste sig senere at være et temmelig ørkesløst arbejde, eftersom politiet alligevel ikke arresterede nogen videre. Forsøgte fra $\frac{1}{1}$ -47— $\frac{1}{4}$ -49 i ligningsdirektoratet at overbevise „hæderlige“ skattesnydere om det forkastelige i at snyde i skat — ak, de skønne spildte kræfter — fra $\frac{1}{1}$ -49 ansvarshavende aktuar i et nyt livsfor-sikrings-selskab. Bibeskæftigelse: Fra $\frac{1}{2}$ -38 fast knyttet som lærer ved købmands-skolens fagskole (forsikring) — og i flere år virket som lærer ved Dansk bold-spilunions instruktionskursus for juniorledere på forskellige idrætshøjskoler. Fra 1940—47 juniortræner i Akademisk boldklub. — Er der så noget at sige til, at A.B. står så godt? — Har 3 uartige unger — er der noget mærkeligt i det? — og en sød kone.

Søren Larsen skriver: „Tak for dit brev, som jeg ad mange omveje — først har modtaget i dag, så en anden gang må du være før på vej, hvis du vil når Vest-jylland og have svar rettidigt — men prøv så Ansager næste gang — der er jeg ikke helt ukendt. Du må gerne melde mig ind i Høng-samfundet; men det er vel ikke noget religiøst samfund? Livserindringer i 5 bind vedlægges, så kan du selv tage et udskrift, der passer til årsskriftet. Jeg skal på sommerferie i morgen, den holder jeg gerne i jagttiden ved Ringkøbing fjord, hvor jeg har en jagthytte. Jeg håber på dårligt vejr. — Det første par år efter eksamen holdt jeg ferie, d. v. s. jeg aftjente min værnepligt som general ved fodfolket i Haderslev (ca. 10 mdr.) $\frac{1}{1}$ -31 blev jeg kontorist på slagteriet i Ansager; men blev så $\frac{1}{4}$ -33 nat-direktør på missionshotellet i Løngangsstræde i København. $\frac{1}{3}$ -35 bogholder på Ansager slagteri, indtil $\frac{1}{12}$ -38, hvor jeg kom ind på de gamles hjem — ja, som kommune-bogholder altså. Jeg er ugift og har ingen børn — og jeg håber, vi ses næste år.“

Doris Madsen skriver: „Jeg vil i min livsskildring bestræbe mig for at vise, at jeg endnu husker noget af vor børnelærdom: „in der Beschränkung zeigt sich erst der meister“ — jeg griber med glæde denne lejlighed til at sende en hilsen til gamle kammerater, som jeg håber at gense i Høng 1952. Inden jeg fik påbegyndt det medicinske studium, droppede jeg min barndoms drøm — at blive læge — og jeg fik i stedet ved Københavns kommunes hospitaler uddannelse i sygepleje. I flere år har jeg nu på Ortopædisk hospital været ledende sygeplejerske på en kvinde-afdeling, hvilken stilling jeg er glad for, da den som et direkte arbejde for og blandt mennesker giver livet mening og et lykkeligt indhold. På gensyn i 52.“

Karl Matthiassen skriver: „Det glæder mig i høj grad, at der er nogen, som er begyndt på forberedelserne til 25-års jubilæet. Man har jo desværre en usalig trang til i slige tilfælde at sidde afventende og håbe på, at der er andre, som vil gøre det, man selv er rent ud sagt for doven til at sætte i gang. Det vil utvivlsomt blive vældig morsomt at træffe dem, man levede sammen med i sin ungdoms vår og konstatere, hvem der er blevet fedest og mest skaldet.

Jeg blev kandidat i 1933 — i studietiden boede jeg 2 år på regensen — politi-fuldmægtig i Skelskør til $\frac{1}{2}$ -34 — do. i Slagelse til $\frac{1}{5}$ -44 — fra $\frac{15}{7}$ -44 amtsfuldmægtig i Sorø, hvor jeg fremdeles befinder mig og forhåbentlig kan blive til mine dages ende. Jeg er desuden skolerådssekretær og skolefondsbogholder. Gift 1945 og har en datter på 4 år.“

Poul Birger Nielsen skriver: „Efter studentereksamen kastede jeg mig over det juridiske studium og blev cand. jur. i 1933. Sagførerfuldmægtig 1 år i København, indtil jeg tog imod et tilbud om at blive dommerfuldmægtig i Ringsted. Blev i 1940 forflyttet til Frederiksberg, hvor jeg har været ansat siden som dommerfuldmægtig, bortset fra årene 1946—48, hvor jeg var konstitueret som dommer ved Østre landsret. Gift og har 3 børn.“

Gøsta Pedersen (med blødt d) skriver: „Cand. polyt. 1933 og førte de næste 8 år en zigøjnertilværelse med gæsteoptræden ved D.S.B.'s brokontor, Højgaard & Schultz samt et par rådgivende ingeniører i København, Det danske hedeselskabs kontor i Aarhus, så lidt frisk luft i Åmosen på Midtjylland og i daglige strejfture fra Søllested på Lolland, derefter nogle dejlige arbejds- og spadsereture i Kolding kommunes tjeneste. Fra december 43 har jeg ført en stille og tilbagetrukket tilværelse her ved Esbjerg kommune, indtil jeg fik dit brev; nu skal jeg både skrive til dig og høre radio („kulturspredning“) — Radioen spiller, og konen strikker. Fra 38 har jeg levet sammen med hende. Hun har eet barn (søn). Foruden at være såkaldt lærer ved Arbejdsteknisk og Teknisk skole har jeg tidligere haft et par privatarbejder som rådgivende ingeniør — nu gider jeg ikke mere — men hjælper min kone (hun kalder sig Anny) med en lille minkfarm. Sønnen Ole vil være maskinist og er i sin fritid til at træffe på Esbjerg havn som lystfisker — er spejder og fodboldentusiast (ka' pæren falde langt fra stammen?). Hvis jeg en dag begynder en selvstændig virksomhed, får jeg et af mine ønsker opfyldt.“

Johannes Rovsing: „Efter at have taget første del af polyteknisk eksamen, praktisk værkstedsuddannelse i Aarhus, benyttede jeg lejligheden til at tage filosofikum. Cand. polyt. 1933. Ansat ^{15/2}-33 ved Nordisk Electricitetsselskab, hvor jeg stadig er og har virket som driftsingeniør siden 1938. Gift 1933 med Edith Foldberg — 2 børn.“

Sigrid av Skardi (gift Joensen): Mit brev til Sigrid er desværre afgået så sent, at jeg ikke har nået at få svar; men gennem Dyreborg, der er dommer på Færøerne, og som jeg traf i Høng ved årg. 1926's sammenkomst 1. september i år, har jeg erfaret, at Sigrid bor i Thorshavn og er gift med en sagfører.

Erling Thiel: „Cand. jur. — Fuldmægtig i Kongeriget Danmarks Hypotekbank. Desuden tilknytning til boligministeriet — men det må I ikke sige til nogen — for, som Thiel siger: — Folk tror altid, at jeg kan skaffe dem lejligheder.“

Eugen Voitekevitz: Det er vist kendt af alle, at Eugen afgik ved døden i påsken 1928 under meget tragiske omstændigheder.

1945 *Kirstine Larsen* skriver:

„Gerda er gift *Knudsen* et sted uden for Ballerup. Hr. Knudsen går på Jonstrup seminarium, og Gerda sidder i „Messen“ og sørger for det økonomiske.

Hanne skal, når lejlighed gives (bogstaveligt), giftes. Sidder på et landinspektørkontor og læser dansk og fransk.

Undertegnede har bl. a. været elev på biblioteket i Askov og Hvidovre — går nu på biblioteksskolen og er forventelig til sommer færdig med det!“

1946 *Reinar Bonlokke Andersen* fortæller først, at *Mau* er i Canada. Han fandt forholdene herhjemme utålelige og ville prøve lykken under Canadas mere frie forhold, i første omgang som farmer. „Hvad mig selv angår, er der ikke sket store forandringer; jeg bor stadig på Østbanetorv 6 og fortsætter i jævnt tempo mit juridiske studium. Tog 1. del for snart 2 år siden. Sidste sommer var jeg på udenlandsrejse til Schweiz og Italien. Jeg havde en dejlig tur, fordybede mig i det gamle Rom, men navnlig Venedig gjorde et uudsletteligt indtryk på mig. Hvis nogen by i verden har særpræg, er det Venedig. Næst efter Høng er det den By, jeg har befundet mig bedst i. Det sidste er ikke nogen spøg, De må gerne skrive det i elevskriftet. Jeg tænker at kunne komme til Høng til julefesten i år.“

Svend Ørbæk Andersen skriver: „Er efter mange mærkelige tilskikkelser, hvilke dog nærmest kunne kaldes vagabondtilbøjeligheder, endelig faldet så nogenlunde

til ro. Er efter at have gennemgået dekoratørskole blevet ansat som dekoratør hos fa. J. Carl Jensen, Ebeltoft, hvor jeg har været de to sidste år. Befinder mig ellers godt — ser bare aldrig noget til gamle kammerater. Er forlovet med en norsk pige, men det er sløje udsigter til giftermal, så længe „Thorkild tynd liv“ holder skatterne på de astronomiske højder.“

Kirsten Vibeke Glarborg, f. Hansen, skriver: „Angående mit liv siden dagene på Høng studenterkursus har alt været en dans på roser. Jeg fik en fin danselærerindeuddannelse for år tilbage. Har været et par gange i England, — ja, rejst meget, synes jeg selv. Har været i Norge, Sverige, Holland, Færøerne og U.S.A. I U.S.A. var jeg 2½ måned med min mand, der er flyver i det danske luftvåben. Vi tilbragte en tid i New York og var ellers på flyveskole i Alabama, beliggende vest for Florida. Befordringen til og fra U.S.A. skete pr. fly. — Som De kan forstå, er jeg blevet gift og har en lille pige på 1 år.“

Didi Ruberg Larsen skriver: „Da jeg ikke har det fjerneste af interesse for mine kammerater at fortælle om mig selv, beder jeg Dem om blot at sende alle, såvel lærere som kammerater, mine hjerteligste hilsener; jeg havde håbet, at jeg var kommet til sidste elevmøde, men blev desværre forhindret.“

Vera Rasmussen fortæller: „Efter at have forladt skolen i 1946 var jeg hjemme et år og blev sat ind i de huslige pligter; benyttede samtidig lejligheden til at få kørekort. Derefter rejste jeg til Belgien, hvor jeg i 3 mdr. havde job som barneplejerske (for tre børn) hos en ingeniør i Bruxelles og fik i løbet af denne tid, der dels tilbragtes i Bruxelles, dels i Knocke, et badested nær den hollandske grænse, og dels i Gent, god lejlighed til at opfriske og udvide kendskabet til fransk, ikke mindst takket være ungerne, men det har jeg vist forøvrigt tidligere skrevet et referat af til skolen. Efter hjemkomsten nærrede jeg planer om en studierejse til U.S.A. med ophold på University of Washington i Seattle, og alt var ordnet; men i sidste øjeblik sprang min financier „over there“ fra, så den tur blev desværre ikke til noget. Fra 48—50 var jeg atter beskæftiget i huset og som servitrice på den efter branden i 46 nyopbyggede Hårby kro. Tog i denne periode korrespondanceundervisning i fransk og engelsk og dyrkede badminton'en (opnåede forøvrigt et fynsmesterskab i A-rækken i single), var på køretur til Holland og Belgien og på en 8 dages ferie i Norge.

Fra maj 1950 og til nu har jeg været på den kvindelige civilforsvarsskole i Nysted, det første halve år som elev, det næste halve år som underinstruktørellev og nu i sommer som underinstruktør. I vinter skal jeg på hjælpeinstruktørskole samme sted og skal så virke som hjælpeinstruktør næste sommer, om alt går vel. Skolen uddanner frivillige unge piger i 18—22 års alderen til at kunne yde en indsats for civilbefolkningen i tilfælde af krig eller store katastrofer i samarbejde med de mandlige C. F. kolonner.

Blev i foråret 1950 forlovet (uden ring) med en ung mand, der samme sommer udvandrede til U.S.A., hvor han efter godt ½ års forløb blev indkaldt til militærtjeneste og for en måneds tid siden blev sendt til Korea, hvor han nu gør tjeneste 4 miles fra frontlinien — men vi håber inderligt, at han er blandt de heldige, der vender uskadt tilbage, og så bliver de tidligere planer om Amerikarejse forhåbentlig virkelighed.“

Per Skar skriver: „Den lille notits, jeg i formiddags modtog fra Høng-Samfundet, mindede mig om, at det jo er over 5 år siden, jeg tog den eftertragtede hvide hue på i Høng. Utroligt som tiden går. Og jeg har ikke sat mine ben på skolen siden dengang, hvilket jeg naturligvis skamfuldt må indrømme overfor andre såvel som for mig selv. Helt har jeg da også efterhånden mistet forbindelsen med mine kammerater derfra, sidst med Knud Hansen, som jeg kom en del sammen med, mens jeg læste i København. Årsskriftet, som jeg hvert år modtager ved juletid, er mig et stadigt tilbagevendende vidnesbyrd om, at det går godt på den gamle skole — ligeså godt, som det gjorde dengang.

Der er sket så meget i de fem forbigangne år, jeg har oplevet så meget spændende, berigende og skönt, at det er håbløst at begynde at fortælle derom. I al

beskedenhed og med den begrænsning, der er mig mulig, vil jeg blot prøve at skitsere hovedpunkterne for min lille person i de fem år.

Altså: Lige efter studentereksamen fik jeg ansættelse ved den engelske brevcensur i Tyskland. Fire måneder efter kom jeg hjem og blev soldat, og her slap jeg med fem mdr. (Boye Jensen, Knud Hansen og Ørbæk var forøvrigt med i Tyskland). Fra sommeren 47 til sommeren 48 læste jeg på Købmandsskolens handelsgymnasium i København, hvorfra jeg dimitteredes med den højere handelseksamen i den hensigt at gå ind i handelen. Fra det engelske undervisningsministerium fik jeg helt uventet et legat, der satte mig i stand til at læse engelsk historie og litteratur ved Fircroft College, Birmingham, i 7 måneder, mest for at blive fortrolig med sproget, da jeg ønskede at gå ind i eksportforretning på England. Her vakttes min interesse for undervisning, og da jeg kom hjem, fik jeg plads som højskolelærer her på Stevns, nærmest for at prøve. Arbejdet greb mig så stærkt, at jeg besluttede at blive i det, så længe der er brug for mig, og det håber jeg, der altid vil være. Noget herligere arbejde end arbejdet med unge lærelystne kan jeg ikke godt tænke mig. Jeg har også været lærer på Vallekilde højskole og den store nye husmandsskole ved Odense, og i øjeblikket er jeg på en ungdomsskole i det øde og fjerne Vestjylland (Ølgod), hvor jeg snart har været et år.

Rejseoplevelser! Ja, jeg har fartet meget rundt i Tyskland. Sverige og Norge har jeg gjort. Fra utallige strejfture kender jeg en del til Midtengland og London. Skotland vandt mit hjerte, da jeg i en måned uden penge på lommen strejfedes rundt i de vilde højlande og smilende kystegne. I foråret for halvandet år siden var jeg på en fireagers tur på tandem med min bror til England, hvor vi krydsede rundt en tid, satte over kanalen og drog hjem via Frankrig, Belgien, Holland og Tyskland. De konkrete oplysninger om mine ægteskabelige forhold går ud på, at jeg hverken er gift eller har børn.

Ingen videnskabelige arbejder, ej heller litterære ud over lidt kronikskriveri og aktuelle artikler i nogle provinsblade (Vestkysten og Østsjællands Folkeblad, undtagelsesvis i andre). Kvantiteten og Kvaliteten heraf står i ligefremt forhold til inspirationen."

Betty Sørensen skriver: „I de forløbne 5 år har jeg været dels i forretning, dels i huset og nu sidst i 2½ år på revisionskontor. Jeg lever stadig, og hvor mærkeligt det end lyder, befinder jeg mig godt ved at arbejde med tal.

Jeg er hverken gift eller forlovet.

Venlig hilsen til alle gamle elever, specielt 1946."

Tove Elise Hansen er blevet gift. Se medlemsfortegnelsen.

Årsberetning for »Erania«

DEN 5. NOVEMBER afholdt vi den traditionelle værtsaften, hvortil vi blandt andet havde fået lokket troldmanden *Samson*. Det blev til en hyggelig aften.

Den 18. november var vi i biografen og så „Stenblomsten“. FINDERUPTUR bagefter.

2. december. Landssekretæren for „Een verden“, *Børge Rosenberg* talte om foreningen (sjældent er så lidt sagt med så mange ord). Diskussion.

9. december ordinær generalforsamling. *Rechnagel* blev genvalgt sammen med *Benthe Skytte*, *A. Henriksen*, *J. Jacobsen*, nyvalgt *Kiss Juul*. Rostra-diskussion. Almindelig dvaskhed fra førsteklasseernes side. Læsestuebal.

16. december. Skolekomedie, som i år var *Shaws* „Pygmalion“. Den blev ganske udmærket opført, hvilket nok ikke mindst skyldtes de herrer instruktører, *Damsgaard* og *Ørnes-Christensen*.

21. december havde vi juleafslutning, hvor pastor *Larsen*, *Gierslev*, holdt juletaalen. Det blev en meget stemningsfuld aften.

20. januar 1951 afholdtes en ret svag underholdningsaften, der var temmelig godt besøgt.

27. januar foredrag af dr. *Strandbygaard*, *Hong*, om „Ungdommens seksuelle problemer“. Cit. „En virkelig god og udbytterig aften“.

3. februar i København.

24. februar. „Fra arkæologiens arbejdsmark“ var titlen på et interessant foredrag af *Ørnes-Christensen*, assistent ved Nationalmuseet.

31. marts var der indkaldt til ordinær generalforsamling. Ikke beslutningsdygtig!!

4. april ekstraordinær generalforsamling. *Borsholm*, fmd., *Magna Dige*, *Ingrid Sørensen*, *Ulla Tarp Jensen* og *Inge Madsen* valgtes. Rostra suspenderes foreløbig. Iøvrigt en usædvanlig død aften.

7. april adjunkt *Nørreslet*, *Næstved*, om „nogle tendenser i moderne åndsliv“. Heller ikke dette udmærkede foredrag var åbenbart lodigt nok for førsteklasseerne.

10. maj sangaften.

18. august Tissøtur.

25. august filmsaften. — — — Uha!!!!

15. september havde herr og fru *Monrad* inviteret os til en hyggeaften i hjemmet. Og med forskellig underholdning svandt aftenen hurtigt hen; det blev en dejlig aften.

6. oktober fælleslæsning: *Kaj Munks* „Han sidder ved smeltediglen“. Frk. *Drud*, *Ø.-C.* og *Damsgaard* havde instrueret til alles tilfredshed.

12. oktober generalforsamling. Her valgtes *Bryld*, *Rudbæk*, *Aise Christen Hansen*, *Gottge Larsen* og *Norholm*. Andenklasseerne stemte et forslag om Rostras tilbagevenden ned, og efter en masse snak holdt vi læsestuebal.

Som sædvanlig var foredrags- og diskussionsaftenerne dårligt besøgt. Måske er det en følge af de nye elevers umodenhed; men disse aftener må og skal der være i *Erania*. Mit håb for det nye år er, at også disse aftener kan trække fuldt hus.

L. BRYLD.

Høng-Samfundet

ELEVMODET i år var imødeset med særlig stor forventning. Efter forskellige henvendelser og endnu flere overvejelser havde skolen i samarbejde med bestyrelsen besluttet sig til at lægge et nyt program for elevmødet. Formålet var at skabe bedre muligheder for det kammeratlige samvær lørdag aften, hvor flest har bedst mulighed for at være med. Betaling herfor er indskrænkning i den „intime“ eraniaaften.

Hvordan gik det så? Så vidt jeg kan se over forventning. Der var naturligvis fejltagelser. Tiden fra aftensmaden lørdag, til vi skal mødes på hotellet, kan sikkert udnyttes bedre; blandt andet må det nøje gennemtænkes, hvorvidt generalforsamlingen — som på grund af tiden måtte udsættes til søndag — fortsat skal henlægges til søndag. Derudover tror jeg, at det trods den korte tid lykkedes gennem eraniasangen, Monrads velkomst, Skærsilden, ja — og kaffen at genopleve den stemning, som utvivlsomt er noget af det væsentlige for dem, der kommer. Herudover må det også nævnes, at 25-års jubilarenes energiske repræsentant, revisor *Ulvsgær*, både vittigt og slagfærdigt fortalte om dengang og nu. De første 10-års jubilare fra hr. Monrads forstandertid var mødt talstærkt frem. Deres repræsentant, assistent *Oluf Parbo*, rettede en tak til hr. og fru Monrad for en tid, der vel ikke havde været uden vanskeligheder, men som alligevel mindedes med stor glæde.

Flytningen af elevmødets tyngdepunkt skaber naturligvis problemer med hensyn til søndagens foredrag. Kun tiden kan vise, hvordan det vil gå, men vi må håbe, at dette stadig må bevare sin stilling som et nødvendigt led i elevmødet, og det sker først og fremmest ved, at medlemmerne slutter op om det.

Ved generalforsamlingen søndag eftermiddag var revisor *Ulvsgær* dirigent. Da formanden, redaktionsskrevet Hans Bagge, var på kursus i London, blev beretning aflagt af næstformanden, kontorchef, cand. polit. *Erling Petersen*, København.

Medlemstal: Næstformanden omtalte, at ved foreningens start i 1945 var medlemstallet 180, nu er det 358. Fremgangen fortsætter med ca. 30 hvert år.

Årsskriftet: Årsskriftets omfang måtte på grund af prisen begrænses noget, hvilket er beklageligt, da det er dette, der binder medlemmerne sammen. De frivillige bidrag er derfor stadig af stor betydning for foreningen. Årsskriftets form ligger efterhånden temmelig fast. Man vil derfor være glad for udtalelser om, hvad man mener om denne.

Sammenkomster: Da tilslutningen til elevmødet de sidste år har været aftagende, med-

Fra festen i København, februar 1951

førte dette planer om ændringer i elevmødets form. Næstformanden rettede en særlig tak til forstander Monrad for den ændring, der var sket i betalingsmåden for deltagelse i mødet; han troede, den ville få stor betydning; men iøvrigt vil man gerne høre udtalelser. Vintersammenkomsten havde atter haft god tilslutning; der var 70 til spisningen og 144 til ballet senere. Bestyrelsen har ikke mindst ud fra økonomiske betragtninger fastholdt samarbejdet med realskolens elevforening ved denne fest. Flere end de to årlige sammenkomster er sikkert ikke aktuelt. Februarsammenkomsten vil blive gentaget næste år den 3. februar og samme sted som sidst.

Videregående formål: Med hensyn til foreningens videregående formål var der ved studenterafslutningsfesten uddelt to flidspræmier. Den ene blev givet til *Kirstine Juul Christensen* (Churchills ungdomserindringer), den anden til *Ruth Olofsson* („Madame Curie“).

Erania: Årsskrifterne til Erantias medlemmer håber vi en gang at kunne give helt gratis. Høng-Samfundet vil gerne på anden måde støtte Erania f. eks. ved at skaffe logis i forbindelse med februarsammenkomsten og ved fremskaffelse af foredragsholdere.

Årgangsrepræsentanternes arbejde er meget betydningsfuldt, hvilket på smukkeste måde ses af det store antal 25-års jubilare, som er til stede; derfor en tak fra foreningen til Ulvsager for det store arbejde, han har udført.

Da ingen ønskede ordet til beretningen, kunne denne straks godkendes.

Regnskabet: Kassereren, Erling Petersen, oplyste, at i 1945—46 var kontingentindtægten 666 kroner; i 1950—51 1666 kr. Prisen for årsskriftet var tilsvarende 870 kroner og 1500 kroner. Økonomien har i de mellemliggende år været stærkt svingende. Bestyrelsen har stadig holdt fast ved, at balancen må skabes ved hjælp af de frivillige bidrag i stedet for gennem kontingentforhøjelser. Af regnskabsoversigten fremgår det, at der er sket en stor afskrivning på restancekontoen.

Driftsregnskab for 1950—51

<i>Indtægter:</i>		<i>Udgifter:</i>	
Kontingenter	1.665,30	Sammenkomster	238,20
Salg af årsskrifter	425,72	Årsskrift	1.471,05
Indtægt v. sammenkomster	224,00	Kuverter, tryksager o. l.	181,70
Renter	4,38	Porto	276,63
Gaver	35,28	Kontorartikler	12,80
Underskud	50,10	Gaver m. v.	18,90
		Afskrivning på restancekt.	166,10
		Diverse	39,40
	<hr/>		<hr/>
	2.404,78		2.404,78

Status ultimo 1950—51

<i>Aktiver:</i>		<i>Passiver:</i>	
Kassebeholdning	100,53	Forudbetalt kontingent	4,70
Girokonto	4,64	Gæld til Sorø Amtstidende	180,00
Bankkonto	101,84	Konto for livsvarige medlemmer	100,00
Kontingentrestancer	150,00	Kapitalkonto:	
		Saldo ultimo 1949-50:	122,41
		Underskud i 1950-51:	50,10
	<hr/>		<hr/>
	357,01		357,01

Ovenstående regnskab har vi revideret og befundet rigtigt.

Nyborg, den 25. august 1951.

København, den 20. august 1951.

sign. *P. Frimann Jensen.*

sign. *Dan O. Larsen.*

Regnskabet godkendes uden bemærkninger.

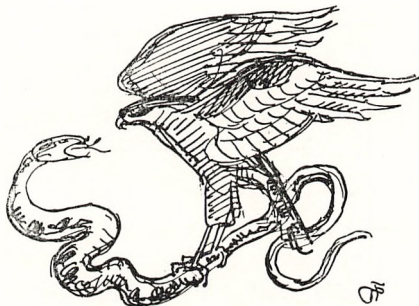
Valg: Efter tur afgik stud. jur. *Erling Grønder* (1947), sekretær, cand. polit. *Jens Jørgen Lindsteen* (1939) og kontorchef, cand. polit. *Erling Petersen* (1931). Erling Petersen fandt, at han efter seks års medlemsskab af bestyrelsen måtte trække sig tilbage og give plads for nye kræfter. Trods meget stærke opfordringer til at fortsætte, holdt han fast ved dette. Nyvalgt blev civilingeniør *Karsten Munk* (1933). Alle andre valg var genvalg. Bestyrelsessuppleanter blev sygehuslæge *Alfred Fly*, Kerteminde (1922), og stud. jur. *Niels Borchersen* (1949). Som årgangsrepræsentant for 1951 valgtes *Jørgen Jacobsen*.

Under eventuelt rettede forstander *Monrad* en varm tak til Erling Petersen for hans store arbejde som foreningens kasserer og som brobygger mellem de to grupper af foreningens medlemmer. Også undertegnede måtte sige tak for seks års samarbejde, idet jeg måtte fremhæve den mønstergyldige orden, der altid havde været i den afgæede kasserers medlemskartotek.

ESMAN ERIKSEN.

P.S. Den nye kasserer er sekretær *Lindsteen*, der går vel rustet ind til arbejdet, idet der i de sidste to år har været et snævert samarbejde mellem Lindsteen og Erling Petersen.

Flytninger bedes meldt til kassereren!

Til medlemmerne!

DET HÆNDER, at jeg een og anden gang træffer en gammel student fra Høng fra *Ejlij Jørgensens* eller *Munks* tid. Vi kommer gerne i snak om „dengang“, og selv om vi kun har haft en enkelt eller måske slet ingen fælles lærere, så er der nok at tale om: *skolen* („ja, hvordan ser der ud nu, da der er kommet helt ny folk til igen“), *Høng* („man siger, at Vilhelm Pedersen har bygget så meget derude, at det slet ikke er til at kende igen“) eller *byens borgere* („lever Thorbek og konditor Hansen endnu, ja, der kom vi tit, de var nu hyggelige“). Jeg plejer at opfordre dem til at komme og se selv, helst til elevfesten, navnlig da, hvis de er jubilarer. Jeg ved dem, som har fulgt opfordringen ... og som ikke har fortrudt det.

I år var der særlig mange. *Uivsager* havde lagt et energisk arbejde i at få samlet gamle kammerater. Til næste år venter vi et lige så stort hold. Man læse herom andet sted i skriftet.

FORENINGEN har haft økonomiske bekymringer. Vort store underskud forrige år hjalp medlemmerne os på en smuk måde af med. I år har regnskabet så nogenlunde kunnet balancere, men kun ved den yderste sparsommelighed med elevskriftet. Dette årsskrift bliver betydeligt dyrere end det i fjor. (Papirpriserne!). Vi takker, fordi mange i år har husket vor lille opfordring om at indbetale kontingent på forhånd eller give et frivilligt bidrag.

ELEVMOÐETS NY FORM er omtalt af sekretæren. Vi har praktisk talt ikke fået tilkendegivelser fra medlemmerne om, hvorvidt de er tilfredse eller utilfredse med ændringen. Send ved lejlighed et par ord herom, f. eks. på et julekort! Tak!

Så vidt jeg kan se, indebærer ændringen flere fordele, men een alvorlig mangel. Der var, berettes det, alt for lidt interesse for foredraget søndag eftermiddag. Kan vi være det bekendt? Vi kommer nok sammen for at slå os løs og dyrke kammeratskabet ... men har vi mere travlt, end vi kan afse den timestid til at høre, hvad en af de to skolers ledere har på hjerte? Nok er det levende ord i vore dage ikke så *anset* mere ... men skulle *vi*, som vist alle hver for sig kan sige tak for noget, som blev bragt os netop gennem et godt foredrag og måske just i Høng, ikke være de sidste til at agte den del af mødet *så* ringe, at vi ikke deltager der?

HANS BAGGE.

MEDLEMSLISTE

for Høng-Samfundet den 22. oktober 1951

Fru Ingeborg Munk, Mozartsvej 3³, København V. (Æresmedlem.)
Forstander, cand. mag. J. H. Monrad, Høng Studenterkursus, Høng.
Fru A. T. Monrad, Høng Studenterkursus, Høng.

Lærere:

Cand. mag. A. Damsgaard, Høng Studenterkursus, Høng.
Cand. mag. Esman Eriksen, Nyvej 1, Høng,
Cand. mag. Grete Drud, Nyvej 12, Høng.
Cand. mag. Inge Humlum, Uffeskolen, Tønning, Sydslesvig.
Assistent ved D.g.U., cand. mag. Peter Ingwersen, Valbygaardsvej 84, Valby.
Adjunkt Paul Nørreslet, Trekanten 60, Næstved.
Cand. mag. frk. Ellen Pihl, Slagelsevej 10¹, Høng.
Cand. mag. K. Ringgaard, Færgegaarden 4², Silkeborg.
Adjunkt, fru I. Sadderup, f. Sørensen, Havepladsvej 86, Fredericia.
Cand. mag. O. Ørnsnes-Christensen, Høng Studenterkursus, Høng.

Elever:

- 1921 Overbibliotekar Ingrid Vig Jensen, Centralbiblioteket, Esbjerg.
*Lærer Anders Moseholt, Højagervej 6, Risskov.
- 1922 Prokurist, frk. Fanny Elisa Dahl, Hostrupshave 1⁴ tv., Kbhvn. F.
Fru Marie Dylh, f. Christensen, „Højbo“, Laven St., Jylland.
*Sygehuslæge Alfred Fly, Kerteminde (livsvarigt medlem).
Kontorchef Th. Larsen, Rygaardsallé 25A, Hellerup.
Forstander, cand. jur. Julius Lavrsen, Andelsskolen, Middelfart.
Kommunelærerinde, fru Julie Mathiesen, f. Rasmussen, Sct. Hansgade 2, st.,
Roskilde.
- Læge Peder Gravgaard Mortensen, Ø. Hvidbjerg pr. Redsted, Mors.
Dr. phil. Christen Møller, Nitivej 13⁴, Kbhvn. F.
Bogholder Georg Nielsen, Lærningehjemmet, Rantzausgade 60, Kbhvn. N.
Gdr. Thv. Nielsen, Hvilehøjgaard, Ugelstrup, Kr. Saaby.
- 1923 *Adjunkt Niels Aage Nielsen Fjalland, Unnasvej 9, Helsingør.
Journalist Axel Jørgensen, Thyregodsvej 3, st. th., Valby.
Cand. jur. Karl Jørgensen, Buddinge Hovedgade 124, Gladsaxe, Søborg.
Cand. mag. Margot Mortensen, f. Jacobsen, Stadion Allé 26, Århus.
Gdr. Valdemar Nielsen, Jelstrup pr. Haubro.
Forstander Gunnar Olsen, Glamsbjerg Fri- og Efterskole, Glamsbjerg.
Fru Paula Schibbye, f. Nielsen, Bülowvej 11³, Kbhvn. V.
Provst Aage Stevns, Vrensted.

* Årgangsrepræsentant.

- 1924 Bogholder, frk. Ebba Christensen, Herninggade 14¹, Kbhvn. Ø.
 Amtslæge, dr. med. Jakob Jakobsen, Grejsdalsvej 6, Vejle.
 Knud Dahl Jensen, Åle, Jylland.
 Fru Alhed Jespersen, f. Nielsen, Hersegade 22, Roskilde.
 Redaktør Magnus Knudsen, „Fyns Tidende“s Assens-kontor, Assens.
 *Statsautoriseret revisor Kaj Larsen, Ane Kathrinesvej 20, Kbhvn. F.
 Chefredaktør Arne Melgaard, Godthåbsvej 131, Kbhvn. F.
 Civilingeniør Gustav Mortensen, Stadion Allé 26¹, Århus.
 Fuldmægtig, cand. polit. Ivar Munk, Kåresvej 15, Søndergårdsparken, Bagsværd.
 Realskolelærer Sv. Johs. Nielsen, Torvet 2, Kalundborg.
 Læge Johs. Petersen, Brørup.
 Læge Karl Kristian Rønde-Andersen, Vordingborg.
- 1925 Aksel Andersen, 41-37, 70 St., Woodside, N.Y., U.S.A.
 *Inspektør, cand. mag. Erik Halager, Stavangervej 20, Esbjerg.
 Direktør Aage Henriksen, Femø.
 Fru Kirstine Jespersen, f. Korsgaard, Sølystvej 3C, Klampenborg.
 Dyrslæge Mogens Jørgensen, Ø. Jølby pr. Erslev.
 Læge Ove Heilmann Nøhr, Ellegårdsvej 64, Gentofte.
 Neal Nordland, f. Njal Sigurd Jonson, 21375 Telegraph, Detroit 19, Mich., U.S.A.
 Lagtingsmand, cand. jur. Poul Petersen, Thorshavn, Færøerne.
 Landpostbud Viggo Poulsen, Havrebjerg.
- 1926 Lærer Niels Bergstedt, Sønderød pr. Ruds Vedby.
 Assistent Eva Bernholm, Slotsalléen 47, Slagelse.
 Sørenskriver R. Johs. Dyreborg, Thorshavn.
 Materielforvalter Anders Sandager Holm, Dybendalsvej 27, København F.
 Overbibliotekar Mine Alslev, Hørsholm.
 Overlæge Helge Jacobsen, Odense Amts og Bys Sygehus, Odense.
 Fru Elise Lind, f. Nordgaard, Hurup.
 Grosserer Johs. Asger Nielsen, Callisensvej 40, Hellerup.
 Gårdejer Johs. Nielsen, Bjerre, Fuglede.
 Læge Lars Viggo Olsen, Kalundborg.
 Professor H. Winding Petersen, Kleinsgade 1, København V.
 Fru Bodil Funck Rasmussen, Møens Folkeblad, Stege.
 Fru Ega Ruus, f. Wamberg, Chr. X Allé 164, Kgs. Lyngby.
 Hermann Aagaard Simonsen, D.C., Bersehøj 7, Hellerup (livsvarigt medlem).
 Sagfører, cand. jur., Manuel Buchwald Venvig, Hostrups Have 20, København V.
 *Revisor H. C. Ulvsager, Kempesvej 1, Vanløse.
 Cand. polit. fru Nonny Wright, f. Hartnack, Danmarks F.N.-delegation, c/o Danske
 Ambassade, Avenue Marceau 77, Paris XVI, France.
- 1927 Faglærerinde Eva Albertsen, Realskolen, Brabrand.
 Sagfører, cand. jur. Kaj Billeschou-Hansen, Torvet 2, Sakskøbing.
 Fru Marna Brøste, f. Bruun, Skovhuset, Hørsholm.
 Afdelingschef Knud Nyborg Christensen, Edithsvej 22, Glostrup.
 Bestyrerinde Hedvig Dolmer, Voldby.
 Forlagsredaktør, cand. mag. Gunnar Hansen, Hillerødgade 136, Kbh. F.
 Søren Mølgaard Hellerup, Rantzausgade 32, København N.
 Residerende kapellan Jacob Jensen, Dyssegaardsvej 32, Hellerup.
 Cand. polit. Toke Jensen, Rosenvængets Sideallé 3¹, tv., København Ø.
 Forvalter Axel Johansen, Tranquille, B.C., Canada.
 Lærer Anders Larsen, Eranthisvej 1A¹, tv., Næstved.
 Læge Ejner Vestergaard Larsen, Frederikssund.
 Aktuar Erik Larsen, Rørsøvej 6, Charlottenlund.
 Bogholder Søren Larsen, Ansager.
 Oversygeplejerske Doris Madsen, Ortopædisk hospital, Hans Knudsens plads,
 København Ø.

- Amtsfuldmægtig, cand. jur. Karl Mathiasen, Vestervej 5, Frederiksberg, Sorø.
 Dommerfuldmægtig Poul Birger Nielsen, Normasvej 31, Valby.
 Civilingeniør Gøsta Pedersen, Borgergade 1, Esbjerg.
 Civilingeniør Johs. Røvsing, Vedstedvej 5, Valby.
 Fuldmægtig, cand. jur. Erling Thiel, Hyltebjerg Allé 58, Vanløse.
 Fru Marie Bjerrum, f. Pedersen, Bjerrumgård pr. Ribe.
- 1928 Sognepræst Kr. Kold Jensen, Tørring.
 Dyrslæge Th. Møller Jensen, Odder.
 Møbelfabrikant Orla Johnsen, Slotsalléen 20, Slagelse.
 Tandlæge Bent Kring, Store Torv 6, Århus.
 Læge Jørgen Madsen, Gram.
 Fuldmægtig under Kbh.s Hospitalsvæsen A. Raun Petersen, Cypernsvej 27³, Kbh. S.
- 1929 Civilingeniør Holger Brændgaard, Vasevej 68 A, Bistrup pr. Birkerød.
 Sognepræst Arne Buus, Øster Assels, Mors.
 Civilingeniør Th. Christensen, Vamdrupvej 23, Valby.
 Inspektør O. Møller Christiansen, Virum Stationsvej 125, Virum.
 Cand. mag. Thyra Jensen, Sæbyvej, Aså.
 *Civilingeniør A. Knudsen, Godthåbs Have 16⁸, København F.
 Fuldmægtig, cand. jur. Ellen Mortensen, Overgaden o. Vandet 46², Kbhvn. K.
 Pastor G. Poulsen, Mylius Erichsensvej 17, Århus.
- 1930 Tandlæge Ellen Sophie Bertelsen, f. Daugard, Klintegården 1², Århus.
 Fuldmægtig, cand. jur. Stig Holm, Flidsagervej 12, Valby.
 Politifuldmægtig, cand. jur. M. I. Lund, Sønderborg politikammer, Sønderborg.
 Cand. polit. Henning Normann, F.A.O., Viale della Termino, Caracalles, Rom.
 Læge H. Roesdahl, Tandslet, Als.
 *Ekspeditionssekretær, cand. jur., fru Dagmar Simonsen, f. Jensen, Ved Volden 12,
 Dyrslæge Th. Sørensen, Sindal. Kbhvn. K.
 Sekretær, cand. jur. Tyge Sørensen, Alekistevej 76³, Vanløse.
- 1931 Redaktionssekretær Hans Bagge, „Sorø Amtstidende“, Slagelse.
 *Lektor Peter Frimann Jensen, Skovgyden 23, Nyborg.
 Dyrslæge Poul Tofftegaard Jensen, Bøgevej 2, Hadsten.
 Arkitekt M.A.A. Helge Nørvig, Drosselvej 80, Kbhvn. F.
 Kontorchef, cand. polit. Erling Pedersen, Åbakkevej 48¹, Kbhvn. F.
- 1932 Fru Gerda Gernaa, f. Kjer, Buddingevej 31A, Lyngby.
 Sekretær, cand. polit. Chr. Johansen, Flakholmen 25, Vanløse.
 Civilingeniør Henry Klostergaard, p. t. U.S.A. (Upsalagade 5, København Ø.)
 Pastor Halvdan Knudsen, 4254, 3 Avenue, Los Angeles 43, Californien.
 *Konstruktør Federico J. Mathiasen, Dronningensvej 21, Kbhvn. F.
- 1933 Sekretær Margrethe Haugaard, Sindssygehospitalet, Vedsted pr. Hviding.
 Forstander Jørgen Bent Jørgensen, Ringe realskole, Ringe.
 Landinspektør Kjeld Jørgensen, Rådhusstorvet 3, Randers.
 Adjunkt Torsten Jørgensen, Nyelandsvej 83³, Kbhvn. F.
 Journalist Kr. Hesselager Kristensen, Espevangen 40, Søborg.
 Sekretær, cand. jur. Marie Mouritsen, Næstvedgade 28⁴, Kbhvn. Ø.
 *Civilingeniør Karsten Munk, Ibsvej 68, Søndergårdsparken, Bagsværd.
 Cand. act. Else Nielsen, Jens Munksgade 14, Kbhvn. Ø.
 Civilingeniør N. Hvidtfeldt Rasmussen, Bogensegade 1, Kbhvn. Ø.
- 1934 Sekretær, cand. polit. David Munk, Vognmandsmarken 16, Kbhvn. Ø.
 *Højskolelærer, cand. polit. Thomas Rørdam, Gymnastikhøjskolen, Viborg.
 Sekretær, cand. jur. Margrethe Smidt, Torvegade 49⁴, Kbhvn. K.
- 1935 Cand. pharm. Thora Broholm, Dalum apotek, Fruens Bøge.
 Fru Estrid Henriksen, f. Jespersen, Rahbeks Allé 53¹, tv., Esbjerg.

- Sekretær, cand. polit. Søren Henriksen, Rahbeks Allé 53¹, tv., Esbjerg.
 Organist Anders Jørgensen, Bellahøjvej 125, Kbhvn. F.
 Sekretær, cand. polit. Ebbe Munk, Moltkesvej 61¹, København F.
 Landsretssagfører Karl Nielsen, Nytorv 6, Slagelse.
 Realskolelærer Aage Olsen, Realskolen, Langå.
 Læge Preben Bender Petersen, Sindssygehospitalet, Viborg.
- 1936 Læge Ingrid Andersen, f. Jørgensen, Osted pr. Roskilde.
 Dyr læge J. Rasmus Andersen, Osted pr. Roskilde.
 Fru Edith Wisbech Christensen, f. Lehn, Grønnegade 5, Lemvig.
 Landinspektør K. H. Munch Hermansen, Hyltebjerg Allé 36B, Vanløse.
 Disponent Arent P. W. Hertel, Kildevænget 2, Næstved.
 Civilingeniør Ejnar Larsen, Hybenvej 39, Kgs. Lyngby.
 Læge Hans Aage Nielsen, Jyllingevej 250, Rødovre.
 Mag. art. Anker Olsen, Horsevænget 52, Vanløse.
- 1937 Redaktionssekretær Vagn Fredens, „Sorø Amtstidende“, Slagelse.
 Sekretær, cand. jur. A. Grathe, Ejgårdsvej 20C, Charlottenlund.
 *Forstander, cand. mag. Johs. Jørgensen, Høng realskole, Høng.
 Bankassistent Knud Lorentsen, Diskontobanken, Randers.
 Læge, fru Grethe Hermann, f. Pleen, Kalundborg bryggeri, Kalundborg.
 Fru Grethe Schiønning, f. Møller, Lundtofteparken 25², Kgs. Lyngby.
 Sagfører K. West, Hovedgaden 52, Farum.
 Sognepræst Ejvind Laursen Vig, Karrebæk, Karrebæksminde.
- 1938 Civilingeniør Evald Blach, Stubmarken 14, Søborg.
 Cand. psyk. fru Lise Haslund, Wagnersvej 4, Kbhvn. SV.
 Arkitekt Ole Haslund, Østergade 35, Kbhvn. K.
 Reklamechef Johs. Holst, Hovedgaden 113, Bagsværd.
 Landinspektør B. Jarly, Finlandsvej, Herning.
 *Forstkandidat B. Højer Jensen, Svendstrup pr. Borup.
 Forlagsredaktør, forfatter Knud Møgen, Studenteforeningen, Kbhvn. K.
 Sekretær, cand. jur. Erik Munck Thye, Sengeløse central, Sengeløse.
- 1939 Hjælpepræst, cand. theol. Orla Christiansen, Borchs kollegium, St. Kannikestræde, Kbhvn. K.
 Undervisningsassistent, cand. oecon. Svend Fredens, Universitetet, Århus.
 Cand. polyt. Svend Hansen, Hostrups Have 8³ th., Kbhvn. V.
 Civilingeniør A. O. Haugaard, Stadionvej 3, Glostrup.
 Direktør Peter Hermann, Bryggeriet, Kalundborg.
 Cand. mag. Poul Højvert, Finsensvej 37A¹, København F.
 Lærer Jørgen Molt Ipsen, Chr. Paulsen-skolen, Südergraben 36, Flensborg.
 Overassistent Kaj Kastrup-Nielsen, Genuavej 23 st., København S.
 Folmer Stig Lauritzen, Krummediget 2A¹, Humlebæk.
 *Sekretær, cand. polit. Jens Jørgen Lindsteen, Merianvej 40, Hellerup.
 Civilingeniør Knud Nielsen, Vestre Strandallé 139B, Risskov.
 Civilingeniør Jøgvæn Winther, Frederikssundsvej 313, Brønshøj.
- 1941 Prokurist Erik H. Andersen, Dyremosevej 14, Jyderup.
 Sagførerfuldmægtig, cand. jur. Ove Hansen, Vesterbrogade 124A, Kbhvn. V.
 Civilingeniør Jens Johan Jensen, Sct. Olsstræde 1, Roskilde.
 Gdr. Hans Hansen Larsen, Lundby.
 Fru Birgit Møller, f. Krüger, Byhøjen 24, Vanløse.
 Fru Bodil Nørrelund, f. Petersen, Frederiksborggade 46, Kbhvn. K.
 *Assistent Oluf H. Parbo, Algade 20, Roskilde.
 Stenograf Karen Randing, Lauravej 28², Valby.
 Kommunelærer Palte Skov-Petersen, Tværbommen 11, Gentofte.
 Direktør Byrge Trolle Sørensen, Danske Hønseriens Kyllingeexport A/S, Korsør.
 Sygeplejerske Inger Wester, Niels Juelsgade 9¹, Kbhvn. K.

- 1942 Dyr læge Herluf Bendtsen, Brøndbyvestervej 15¹ th., Glostrup.
Landmand Ib Hermann Breitenstein, Saterner Sisal estate, Kidugallo, Tanganyika,
British East Africa.
Stud. med. Jørgen Bundgaard, Kignæsgården, Jægerspris.
Stud. theol. Gerner Christensen, Studentergården, Tagensvej, Kbhvn. N.
*Ingeniør Svend Clemen Christensen, Faarevejle pr. Faarevejle st.
Stud. polyt. Poul Gert Christoffersen, Færøvej, Ørholm, Lyngby.
Dyr lægeassistent Kaj Dyhr, Gramrode, Jylland.
Dyr læge Aage Hansen, Saksøbing.
Forstassistent Laurits Hansen, Hjørnebo, Åby skov pr. Skaarup, Fyn.
Fabrikør Bent Kirkegaard, Tingsryd, Box 65, Sverige.
Mr. Ernst Kähler, c/o B. H. Muirhead, R.R.I. Todmorden, Toronto, Ontario, Canada.
Trafikassistent H. J. Søtoft, Kapsleveje 64, Lyngby.
- 1943 Dyr læge Regnar Aagaard, Gredstedbro.
Lærerinde Elisabeth Hecht, Æbeløgade 24, Bogense.
Fabrikant Torben Høyer, Vestmannøerne, Island.
Stud. med. Carl Krebs, Lindenowsgade 5 st., Kbhvn. Ø.
Cand. jur. Egon Larsen, St. Kannikestræde 18¹, Kbhvn. K.
Kapelmeister Erik Ledstrup, Webersgade 9, st. tv., Kbhvn. Ø.
Landmand Peter Skovbo Madsen, Ladby pr. Næstved.
Exam. pharm. Annalise Nielsen, Algade 36, Nykøbing S.
*Fængselslærer, cand. theol. Thorvald Nielsen, Møllehuset, Nr. Søby.
Korrespondent Anton Pedersen, Lauggårds Allé 66, Søborg.
Cand. pharm. Inge Holst Pedersen, Vesterbrogade 46², Kbhvn. V.
Sagførerfuldmægtig, cand. jur. Kaj Plejdrup, Høng mejeri, Høng.
Stud. med. Oluf Ejsing Søbye, gdr. K. Søbye, Vonge.
Højskolelærer Knud Verner Thygesen, Skovparken, Odder.
Rejsesekretær J. D. Wolff, Nordborg, Als.
- 1944 Svend Aage Brander, Kalkager 12¹ th., Hvidovre, Valby.
Kontorist Karen Gyldenkærne, Osted, Lejre.
Fru Gertrud Jensen, f. Knudsen, Sct. Olsstræde 1, Roskilde.
Journalist Dan O. Larsen, Blytsvej 8, Kbhvn. F.
Bankassistent Paul Chr. Larsen, Fjordhø, Melby Nordstrand pr. Kalundborg.
*Købmand (kornagentur) Peter Næsvang, Valbyvej 5, Slagelse.
Gdr. Egon Nøhr Poulsen, Højmossegård, Lille Skensved.
Arne Rasmussen, c/o snedker R., Glumsø.
Fru Inge Suhr, f. Frederiksen, Granhøjgård, Birkerød.
Stud. med. Niels Hedager Sørensen, Brædstrup hotel, Brædstrup.
- 1945 Fru Aase Buch, Jacob Appels Allé 9, Kastrup.
Stud. polit. Leon Buch, Jacob Appels Allé 9, Kastrup.
Aage Berg Christensen, Fjølstervang, Kibæk.
Bankassistent Bent Christensen, Nytorv 7³, Kbhvn. K.
Jørgen Aagaard Hansen, Hingstedhus, Hillerød.
Stud. med. vetr. Anders Holm, Mathildevej 22⁵, Kbhvn. F.
Stud. jur. Knud Jensen, adr. Tømrermester H. Jensen, Flakkebjerg.
Kontorassistent Mouritz D. Kjeldsen, c/o manufakturhandler K., Mou.
Stud. polit. Henning K. Kristensen, Møllegaarden, Høng.
Landmand Jørgen Aksel Kristensen, Strandvejen, Høng.
Premierløjtnant Asger Milholt, Bistruplund 9, Birkerød.
Stud. jur. Ida Else Margrethe Olsen, Tjørnelunde pr. Høng.
Lærer Frede Holm Petersen, Hyllinge skole, Hyllinge.
Fru Kirsten Nøhr Poulsen, Højmossegård, Lille Skensved.
Stud. jur. Poul Gyde Poulsen, Tjørnelunde pr. Høng.
Frk. Jytte Schaltz, Handelsbanken, Kalundborg.

- Henrik Rasmussen Stryg, c/o gdr. J. H. Stryg, Gundslev pr. Nørre Alslev.
 Fru Lilian Karlskov Vestergaard, Guldagervænget 3, Sorgenfri.
 *Stud. polit. Niels Peter Vestergaard, Guldagervænget 3, Sorgenfri.
- 1946 *Stud. jur. Reiner Bønlokke Andersen, Østbanetov 6, Århus.
 Dekorator Sv. Ørbæk Andersen, c/o J. Carl Jensen, Ebeltoft.
 Thomas Andersen, Molktesvej 49¹ th., Kbhvn. F.
 Helmer Christensen, Sæby pr. Høng.
 Fru Kirsten Vibeke Glarborg, f. Hansen, Nørrebrogade 3, Kbhvn. N.
 Stud. mag. frk. Inger Hansen, Karsholte, Dianalund.
 Stud. mag. Knud Hansen, Kronprinsensgade 4³, Kbhvn. K.
 Sygeplejerske, fru Birthe Holm, f. Nielsen, Mathildevej 22⁵, Kbhvn. F.
 Harald Boye Jensen, Alstrup, Tranebjerg, Samsø.
 Stud. polit. Poul Jensen, Camilla Niensensvej 34¹, Kbhvn. F.
 Korrespondent Gerda Knudsen, f. Worm, Skovvej, Ballerup.
 Stud. theol. Johan Kristensen, Vældegårdsvej 23, Gentofte.
 Fru Tove Elise Kristensen, f. Hansen, Engvej, Høng.
 Stud. theol. Bent Larsen, Rosenvængets Allé 6² tv., København Ø.
 Frk. Didi Ruberg Larsen, c/o musikdir. Larsen, Kalundborg.
 Bibliotekarelev Kirstine Larsen, Dr. Abildgårds Allé 14¹, Kbhvn. V.
 Stud. polyt. Ove Madsen, Strandboulevarden 30², Kbhvn. Ø.
 *Stud. jur. Erik v. Massenbach, Gærdebred 14, Kbhvn. S.
 Handelslærling Allan Nathansen, Rønnevej 4, Risskov.
 Sygeplejerske Inger-Lise Nielsen, c/o skibsfører L. Nielsen, Adelgade 6, Kalundborg
 Stud. mag. Hanne Petersen, Nøddevænget 5, Lyngby.
 Frk. Kirsten Petersen, c/o malermester Petersen, Algade, Korsør.
 Frk. Vera Rasmussen, C.F.-skolen, Nysted.
 Højskolelærer Per Skar, Ungdomsskolen, Ølgod.
 Kontorist Betty Sørensen, Norgesgade 18¹ tv., Esbjerg.
 Stud. merc. Axel Villadsen, Lyskjær pr. Ørnhøj.
- 1947 Frk. Ruth Svensgaard Andersen, Lystrup, Vivild.
 Seminarieelev Julius Bidstrup, Den fri Lærerskole, Ollerup.
 Korrespondent, fru Rita Sørensen Engbirk, f. Dyhr, Herlev Hovedgade 136D,
 Herlev.
 Stud. med. Jørgen Frostholt, Langelandsgade 201, Århus.
 Stud. jur. Erling Grønder, Margrethevej 1, Rungsted kyst.
 Stud. jur. (Århus) Arne Ejvind Hansen, Frederiksgade 15A¹, Århus.
 Korrespondent Inge Hansen, „Parcelgården“, Grevinge.
 Stud. med. vetr. Jørgen Hansen, Brandes Allé 8³, Kbhvn. F.
 Stud. odont. Sv. Aa. Nord Hansen, Jagtvej 109C st., tv., Kbhvn. Ø.
 Stud. polyt. Uffe Bondebjerg Hansen, Hagemanns kollegium, Kristianiagade 10,
 Kbhvn. Ø.
 Stud. mag. fru Grete Nielsen, f. Jacobsen, Pernillevej 10, Kbhvn. N.V.
 *Stud. oecon. Aage Jensen, Jordbrovej 16³, Århus.
 Stud. polit. Vilmar Joensen, Rudershøj kollegium, Holte.
 Frk. Bodil Valentin Jørgensen, c/o fhv. gdr. K. Jørgensen, Krungerup, Saksøbing.
 Frk. Ulla Kiilsgaard, Ærøskøbing.
 Stud. mag. Gunnar Larsen, Parkvænget 8, Charlottenlund.
 Stud. med. Jørgen Larsen, Holger Danskesvej 88, Kbhvn. F.
 Frk. Ruth Laursen, Ruggårdsvej 162, Odense.
 Journalist Thorkild Thyge Madsen, „Horsens Folkeblad“, Horsens.
 Stud. odont. Bjørn Mønsen, „Skovlyst“, Brørup.
 Frk. Bente Møller, c/o gdr. K. A. Møller, Vettterslev pr. Vrangstrup.
 Kontorist (stud. mag.) Jytte Nielsen, Stationsvej 4, Hjørring.
 Birger Nordsted-Jørgensen, Tværbommen 51², Gentofte.
 Lærerinde Birgit Odgaard, Tersløse pr. Dianalund.

- Sekondløjtnant Vagn Olsen, Syrenvej 1, Århus.
 Lærerinde Asta Fog Pedersen, Vilh. Bergsøesvej 15¹, Århus.
 Seminarieelev Jørgen Greve Pedersen, Skårup seminarium, Fyn.
 Kaj Petersen, Forstanderboligen, Børnehjemmet, Himmelev, Roskilde.
 Forvalter Åge Damborg Petersen, Slotsager, Fuglebjerg.
 Stud. med. Ole Romme, Koll. II nr. 49, Universitetsparken, Århus.
 Frk. Esther Spåbæk, Spåbæk, Ørnhøj.
 Korrespondent, frk. Kristine Thusholt, „Aspargesgården“, Fårevejle.
 Sekondløjtnant Wester, Hærens officersskole, Frederiksberg slot, Kbhvn. F.
 Stud. mag. Torben Østerlund, Lyngbyvej 381, Gentofte.
- 1948 Søkadet Gert Andersen, Jernbanestationen, Skellevjerg.
 Birgit Arevad, Farre skole, Farre.
 Sekondløjtnant Henrik T. Berg, Hærens officersskole A III, Frederiksberg slot,
 Stud. med. Werner Blomhøj, Hovedgaden, Høng. Kbhvn. F.
 Exam. pharm. Ebbe Brandstrup, Oldfluxvej 1, Kbhvn. N.V.
 Laboratorieassistent Anna Ølgaard Christensen, Vesterallé 6, Grindsted.
 Knud Drewsen, Biblioteket, Vejen.
 Stud. med. Arne Koll Espensen, Søby, Landet pr. Svendborg.
 Ivy Frederiksen, Biografen, Skørping.
 Seminarieelev Kurt G. Hansen, Ulrikkenborg Allé 21², Kgs. Lyngby.
 Stud. polyt. Peter Hjorth, Starholm pr. Hulsig.
 Underassistent Inger Hansen, c/o Thomsen, Strandboulevarden 149², Kbhvn. Ø.
 Jeppe Jensen, Hammershøj, Jylland.
 Stud. med. Poul Erik Jensen, Holbækvej 45, Kalundborg.
 Ejendomsmægler Henning Johansen, Odinsvej 1, Høng.
 Stud. oecón. H. Chr. Kolstrup, Stadionallé 17², Århus.
 Stud. mag. Else Lykkeskov, Dyrehavevej 25, Klampenborg.
 Højskolelærer Aage Bojsen Møller, Rødkilde højskole pr. Stege.
 Knud Kousgaard Nielsen, Vester Voldgade 86² th., Kbhvn. K.
 Kristian Nielsen, „Eghøjgård“ pr. Kirke Såby.
 *Stud. jur. Mogens Sandbjerg Nielsen, c/o Mortensen, Glimvej 34¹, Hvidovre.
 Ole Schønning Nielsen, Bredetved pr. Holbæk.
 Stud. jur. Gorm Petersen, Juliane Mariesvej 34, Kbhvn. Ø.
 Journalist Gunnar Petersen, „Ringsted Folketidende“, Ringsted.
 Stud. polit. Johs. Lund Petersen, Strandgade 27 C¹, Kbhvn. K.
 Jørgen Samson, Nyelandsvej 67² th., Kbhvn. F.
 Kontorist Anna-Lisa Wasmaier, Sct. Mortensgade 5, Næstved.
- 1949 Stud. theol. (Århus) Kaj V. Andersen, Skolegade 33 st., Nyk. F.
 Seminarieelev Carl Bengtsson, Majallé 98, Herlev.
 Jensine Petersen Boelskifte, Alstrup pr. V. Hjermitlev.
 *Stud. jur. Niels Borchersen, Nørrebrogade 18 B², Kbhvn. N.
 Bodil Clausen, Smakkerup skole, Viskinge.
 Stud. med. (Århus) Konrad Dalgaard Christensen, Tingstrup, Thisted.
 Stud. odont. Hans Erik Dahl, Cæcilievej 32, Valby.
 Stud. mag. Arne Dinesen, Rhodosvej 61¹ th., Kbhvn. S.
 Lærerinde, frk. Agnete Diernisse, Sandby skole, Sjælland.
 Bibliotekarelev Astrid Marie Ejsing, Mosevang, Jelling.
 Stud. polyt. Aage Hansen, Rye mark, Gørlev.
 Stud. med. (Århus) Jacob Hansen, Koll. V, værelse 197, Universitetsbyen, Århus.
 Kontorist Rigmor Holm, Agerup, Onsbjerg, Samsø.
 Forpagter Jørgen Højbjerg, Brangstrup pr. Rudmø.
 Sergeant Aage Møller Jensen, 1. train afd., 2. komp., Ryvangs Allé 3—5, Kbhvn. Ø.
 Stud. polyt. Carl-Einar Finding Jensen, Møllevvej 5, Høng.
 Landmand Jørgen Lejrstofte Jensen, Smerup, Karise.
 Mogens Bloch Jensen, Sæby, Høng.
 Poul Jensen, Knudstrup, Løve.

- Stud. jur. Henning Jespersen, Ryesgade 73 A⁵, Kbhvn. Ø.
 Stud. med. (Århus) Tage Johnsen, Koll. VI, værelse 274, Universitetsbyen, Århus.
 Nora Irene Juul Jørgensen, Nørregade 4, St. Heddinge.
 Seminarieelev Niels Gunnar Kristensen, Løve Toelstang pr. Løve.
 Børge Bruunsgaard Kristiansen, Skals.
 Stud. mag. Benny Köhl, c/o fru Højlund, Ryegade 36⁵, København Ø.
 Bankelev Sv. Valter Larsen, Gl. Torv 3, Slagelse.
 Niels Ove Lundby, Storvorde.
 Korrespondent Lilian Lück, Frejlev, Lolland.
 Stud. med. Jakob Andreas Obbekær, Ølsted.
 Carl Berner Olsen, Falckstationen, Korsør.
 Stud. med. Frede Sander Petersen, Nyrup.
 Grethe Petersen, c/o fiskeeksportør J. C. Petersen, Koldbykås, Samsø.
 Jens Stenner, c/o vognmand Stenner, Vindeby, Tåsinge.
 Seminarieelev Peter Rask, c/o Lindholm pr. Rye, postbox 243, Ålborg.
 Seminarieelev Solvejg Rudolph, Østervej 11, Vordingborg.
 Massøseelev Kirsten Stærmose, Sortedamsdosseringen 69 A, Kbhvn. N.
 Ellen Stubbe Teglbjerg, Filadelfia, Dianalund.
 Stud. polyt. Carl Johan Wøhlk, Korsgade 37³, Kbhvn. N.
- 1950 Carla Johanne Andersen, c/o tømrermester N. K. A., Muldbjerg.
 Stud. merc. Jørgen Valdemar Andersen, Lindevej 7, Fuglebjerg.
 Stud. theol. Knud Belling, Kirke Helsing, Gørlev.
 Stud. med. (Århus) Andreas Lauridsen Boysen, Lindevej 6, Åbyhøj.
 *Stud. theol. Kristian Hjerrild Buhl, H. C. Ørstedsvvej 52², Kbhvn. V.
 Kontorelev Ejgil Erland Christensen, Storegade 88, Stege.
 Journalist Hanne Lise Clausen, c/o dyrlæge A. E. Clausen, Tranebjerg.
 Discipel John Chr. Clausen, Kruså, Padborg.
 Stud. mag. Carl Johan Elhauge, Ruds Vedby.
 Henning Thomsen Eskildsen, Slagelsevej, Gørlev.
 Kontorist Carl Vilhelm Frandsen, Vinkel, Højslev.
 Fagskolekursist Erling Fritzen, Liepkesgade 28¹ tv., Kbhvn. Ø.
 Jeppe Hagedorn-Olsen, Marbæk, Frederikssund.
 Stud. mag. (Århus) Kirsten Rahbæk Hansen, Brænderigården, Spjald.
 Gunnar Hemmingsen, Askeby, Møn.
 Aage Gunnar Jensen, Galgebjerg, Eskebjerg.
 Seminarieelev Frede Jørgensen, c/o Høgh, Bülowvej 50 B, Kbhvn. V.
 Hans Chr. Jørgensen, Sønderød, Ruds Vedby.
 Translatørellev Poul Evald Madsen, Bræde, Egebjerg.
 Eva Mejlholm Nielsen, Fjand, Ulfborg.
 Stud. med. Knud Nielsen, Egehøjgård, K. Saby.
 Arkitektelelev Ole Olesen, Voer, Ørslev.
 Karl Viggo Pultz Pedersen, c/o frugtavl Pedersen, Højskolegaard, Hadsten.
 Stud. merc. Karl Vilhelm Søholm Petersen, Willemoesgade 36², Kbhvn. Ø.
 Kontorist Gurli Piester, Godthåbsvej 61 A² th., Kbhvn. F.
 Jørn Rudbeck, Dommegården, Horsens.
 Lærervikar Erik Sørensen, Ringkloster skole, Hylke.
 Stud. med. Hans Kr. Ullum, Stadion Allé 25⁰, Århus.
 Henning Stavnsbjerg, Stoholm hotel, Stoholm.
 Hans Egon Petersen, Nærumgårdsvej 36, Nærum.
- 1951 Korrespondentelev Anne Grethe Andersen, bogholder A., Høng.
 Fændrik Thorkild Andersen, sognepræst S. L. A., Alsted pr. Fjenneslev.
 Bodil Bagger, førstelærer V. B., Høng (p. t. England).
 Stud. mag. Kirstine Juul Christensen, gdr. E. J. K., Moeskær pr. Uggeluse.
 Husassistent Inga Marie Christiansen, lærer N. C., Sejro.
 Stud. med. (Kbh.) Elisabeth Feldberg, fuldmægtig G. C. F., Dianalund.

Stud. med. (Aarhus) Knud Henning Greve, gdr. H. G., Hammelev pr. Grenaa.
Landmand Poul Anker Hegaard Hansen, landmand N. P. H., Skannerup, Gern.
Faglærerkursist Uwe Johannes Wilhelm Thomas Hardt, Tordenskjoldsgade 17⁴,
Kbhvn. K.

Rekrut Arne Daniel Henriksen, 7919/549, 1. deling 1. komp., Arresødalvejren, Frederiksværk.

Jalgrim Hilduberg, skipper S. H., Fuglebjerg, Færøerne.
Lærervikar Hans Erik Fuglsang Jensen, gdr. A. C. J., Møllergaard, Flauenskjold.
Sekondløjtnant Knud Troels Jensen, skoleinspektør P. J., Harreslev mk., Flensborg.
Joen Peter Joensen, skibsfører J. P. J., Vaag, Færøerne.
Landmand Karl Aage Jørgensen, gdr. P. R. J., Hyllested, Djursland.
Rekrut Peter William Kietz, 7915/539, 1. deling 1. komp., Arresødalvejren, Frederiksværk.

Massøseelev Mary Margrethe Knudsen, slagtermester K. K., Søndergade 6, Vejen.
Stud. med. Laurits Julius Larsen, c/o tømrerm. Olsen, Odinsvej, Høng.

Stud. med. (Aarhus) Leif Egon Laursen, vognmand C. L., Gern.
Lærervikar Gunvald Anker Lundemose, lærer K. M. L., Herslev, Høng.
Sjurdur Lützen, c/o docent, dr. phil. Chr. Matras, Florensvej 3, Kbhvn. S.
Seminarielev Knud Skov Madsen, Tønder seminarium, Tønder.

Stud. theol. Bent Raffnsøe Møller, gdr. R. M., Knud pr. Fjelstrup.
Korrespondentelev Margrethe Nielsen, Aadiget 18⁴, Vanløse.
Stud. polyt. Ole Olesen, sognepræst T. O., Dybe pr. Rammen.

Stud. mag. Ruth Olofsson, c/o Christensen, Bogholder Allé 47, Vanløse.
Lærervikar Willy Gjerløv Pedersen, fisker S. M. P., Blokhus.
Stud. polyt. Bent Østergaard Pedersen, gdr. S. J. P., Fly pr. Skive.
Sygeplejeelev Esther Fog Pedersen, friskolelærer A. E. P., Vindehelsinge pr. Gørlev.
Robert Poulsen, skomager J. P., Vaag.

(Landbohøjskolens adgangskursus) Mogens Herluf Rasmussen, gdr. L. R., Lille Fuglede, Jerslev.

Discipel Eigil Rechnagel, apoteker C. C. R., Brørup.
Sygeplejerske Inge Stengaard, forvalter J. S., Kordilgade 11, Kalundborg.
Faglærerkursist Lendis Edelwei Sørensen, købmand, malerm. C. Friis-S., Humble.
Ekspeditrice Else Thomsen, uddeler E. T., Kirke Stillinge pr. Slagelse.
Stud. odont. Jytte Toft, direktør Cai Toft, „Shell“, Hjørring.

Ib Carlsen, Stjernholm 7, Horsens.
Jørgen Kjeld Rasmussen, gdr. E. R., Faardrup, Flakkebjerg.
Jørgen Carsten Andersen, sognepræst A., Alsted pr. Fjenneslev.
Rolf Jarl Hakonsen, c/o sognepræst H., Radsted.
Hans Henrik Stuhr, c/o pedel C. H. S., Gl. Holmstrup, Slagelse.
Chr. Assentoft Andersen, Gerdalund pr. Skelskør.

Hvis De har fundet fejl eller udeladelser i adresserne, meld det da til skolen.

Meddelelser

Oplag: 625 eksemplarer.

Vignetterne er tegnet af maleren Troels Trier, Vallekilde.

Redaktionen: Forstander, cand. mag. J. H. Monrad, redaktionssekretær Hans Bagge, fuldmægtig, cand. polit. I. Munk og stud. art. Lars Bryld.

Elevmøde: Lørdag aften den 30. august og søndag den 31. august 1952.

Sammenkomst i København: Søndag den 3. februar. Nærmere meddelelse udsendes.

Generalforsamling: Søndag den 31. august 1952 på skolen.

Kontingent: 4 kr. årlig.

Formand: Redaktionssekretær Hans Bagge, Bredegade 14, Slagelse. Telefon 1354 (kont.) og 2202 (priv.).

Kasserer: Sekretær, cand. polit. J. J. Lindsteen, Merianvej 40, Hellerup. Telefon Gent. 5547.

Sekretær: Cand. mag. Esman Eriksen, Nyvej 1, Høng. Telefon 156.

Anbefal foreningen til de klasse- og skolekammerater, der endnu ikke har meldt sig ind!

Husk at melde adresseforandring til sekretæren.